

PETRÍCICA

Ioana-Ruxandra Scoruș

TEXT

équivalences
la prose du monde
2006

EDITION: **ADRIAN REZUȘ** (The Netherlands) (ed.)

© 2005 IOANA-RUXANDRA SCORUȘ (Ploiești, Romania) [TEXT]

© 2005 **ÉQUIVALENCES** [PDF $\LaTeX$ – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication

produced by PDF $\TeX$ 14.H &

created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF $\TeX$ 14.H © 2001 HÀN THẾ THÀNH

$\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – JUNE 12, 2006

Ioana-Ruxandra Scoruș

PETRÍCICA

Ploiești
2005–2006

Toamna pierdută a Mariei Perdita

În fiecare an, la 20 august nesmintit, în satul Petricica, ridicat pe o colină apărută din senin lângă mare, venea toamna. Se simțea încă de dimineață mirosul ei în aerul sărat și umed. Pe la orele 5 ale după amiezei, senzația se transforma în certitudine, când văzduhul se iriza cu o lumină specială care învăluia totul, ocră-aurie, filtrată frunzele arămii ale toamnei, numai că în satul Petricica nici vorbă de frunze arămii la 20 august nu doar pentru că nu le era timpul, ci și pentru că nu existau copaci. De unde venea lumina aceea, nimeni nu știa, cert e că așa se întâmpla de fiecare dată. În acel an, când toamna a venit fix la 15 august, sătenii au știut că ceva avea să se întâmple.

Primul lucru pe care l-au făcut în acea dimineață a fost să controleze dacă preșul din fața ușii era pus pe față și fiecare constată, oftând ușurat, că seara, la culcare, îl lăsase cum trebuie. Apoi controlară oalele din cămară, dar și acestea erau așezate regulamentar, cu gura în jos. Se duseră apoi la cotețele porcilor, dar nici unul nu umbla cu paiul în gură, drept care se întâlniră cu toții la crâșma din sat, unde încercară să deslușească misterul. Păreri erau multe, dar nu toate puteau fi verificate. Cineva lansă ideea că probabil anul ăsta turiștii plecaseră mai devreme dar nu mai auziseră ca vreodată toamna să fi venit mai devreme din această cauză. Altcineva credea că e vorba de distrugerea stratului de ozon, mai accentuată în acel an din pricina mașinilor de lux ale guvernanților care se grăbiseră să-și investească banii înainte de alegerile din iarnă, dar Bandito spuse că guvernanții nu la mare își petreceau interminabilele concedii sau nu la marea din țară, ci în străinătate, așa că dacă despre stratul de ozon era vorba, atunci nu al nostru era subțiat, ci al celor unde guvernanții de la noi

mergeau în concedii.

O altă ipoteză era aceea a centralelor nucleare de la ruși cărora una, două le sărea capacul în aer, eliberând în atmosferă particule strălucitoare de atomi divizați care erau rapid transportați de fronturile atmosferice direct deasupra țării noastre, că așa era cu rușii dintotdeauna, aveau ce aveau cu noi și cu americanii. Nu se știa de ce, dar se părea că numai Normandia era ocolită de atomii distruși ai rușilor, doar așa se întâmplase și când cu Cernobâlul. Nu puteau decât să aștepte știrile de la orele 17 de la radio, pentru că nimeni în satul Petricica nu avea televizor. Dar nici pe știri nu se puteau baza pentru că ai noștri deseori treceau cu vederea evenimentele importante și oricum era vorba despre un post de radio pirat, singurul pe care-l puteau prinde pe colina pe care era ridicat satul și care transmitea de obicei știri legate de satele din apropiere.

O ultimă părere emisă era aceea a unui complot american împotriva rușilor, ceva experiențe cu rachete asemănătoare celor cu care, împușcând norii, se produce ploaia. Dacă și de data asta era vorba de niște rachete care, lansate în direcția noastră, făceau ca toamna să vină mai devreme și dacă venea mai devreme la noi, venea și la ruși? Dar necazul ar fi picat pe noi, nu pe americani, pentru că rușii pe noi ar fi dat vina, doar se vedea clar de unde vine toamna. Și dacă așa era, atunci anul ăsta era doar de încercare, urmând ca de la anul americanii să ne trimită toamna mai devreme, poate chiar din iunie, astfel încât nimic să nu se coacă pe ogoare, obligându-ne astfel să cumpărăm de la ei cele trebuincioase traiului.

În sfârșit, o ultimă ipoteză era cea a lui Dumnezeu care a dormit prea mult, doar așa se puteau explica temperaturile ucigătoare care fuseseră toată vara, brusc încheiată cu cinci zile mai devreme, dar asta nu era o ipoteză tare și nu pentru că sătenii nu ar

fi crezut suficient în Dumnezeu, ci pentru că de obicei El nu avea nici o legătură cu ei. Se lăsase seara peste satul de pe colină și, parcă, toamna se întetea în timp ce bărbații satului nu ajunseră la nici o concluzie. Misterul rămânea rotund, sferic, întreg. Abia cu căderea nopții observară că dinspre mare venea o lumină puternică pe care o puseră pe seama alcoolului consumat la crăsmă.

Dar nu, lumina o observaseră și femeile care stăteau adunate la un capăt de uliță încă de la orele 12 ale prânzului, lăsându-și treburile baltă, copiii nemâncăți și micile grădini de roșii și castraveți neudate. Și așa nu ieșea mare lucru din roșiile alea, doar erau udate cu apă sărată de mare dar măcar grădinile alea zadarnice le dădeau o îndeletnicire celor care se plictiseau de atâta stat. Bărbații s-au întâlnit cu femeile în capul uliței și au plecat împreună spre malul mării, atât de neagră în seara aceea. Ceea ce văzură întrecea orice închipuire și orice legendă. În ceața ușoară și aerul rece al serii, din casa aflată prima în calea valurilor, ieșea o lumină de diamant șlefuit, rotit în soare. Se apropiară cu băgare de seamă, chiar cu teamă, în tăcere deplină. Ferestrele erau prea înalte ca să se poată vedea înăuntru, drept care cel mai curajos bărbat al satului, același Bandito, îndrăzni și pași înăuntru după ce urcă cele trei trepte înalte, pe ultima fiind așezat preșul, cu fața în sus. Nu se mai gândi că bătrâna Consuela îl va întâmpina cu același retevei cu care îl aștepta pregătită ori de câte ori venea s-o vadă pe frumoasa Maria Perdita, fiica făcută la bătrânețe printr-o întâmplare nefericită, așa cum credeau sătenii, dar minunată, așa cum credea bătrâna. De altfel, singura întâmplare minunată din viața ei la care se gândea de 20 de ani zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă.

Ușa casei se crăcăna cu un scârțâit teribil pe care, de emoție, nimeni nu-l auzi, apoi o lumină orbitoare invadează privirea temătoare a lui Bandito. Rămase tâmpit în pragul

casei pentru că ceea ce vedea nu putea pricepe. Și nu putea pricepe pentru că, de fapt, nu vedea nimic. După lungi minute ieși din casă năuc, neputând să le povestească nimic consătenilor. Într-o tăcere de înmormântare așteptară, femei și bărbați, zorile, cu lumina aceea ireală năvălind, cu constantă intensitate, prin ușa rămasă deschisă a casei bătrânei Consuela, cea care trecuse printr-o întâmplare pe cât de nefericită, pe atât de minunată. O dată cu zorile, lumina păli cât de cât. Abia atunci înțeleapta satului, o femeie de 98 de ani care pe vremuri pescuise un nisetru de 120 de kg, urcă cu greu treptele înalte cu preșul pus pe față și o zări pe unicul pat din încăperea pe Maria Perdita stând lungită, cu o aură aproape orbitoare în jurul capului, imagine care o obligă să-și facă inconștient, de cinci ori, semnul crucii dar atât de uluită era încât și-l făcu pe dos, noroc că nimeni nu văzu. Bătrâna Consuela părea smintită cum sta pe scaunul de lângă pat, privind și ea aura din jurul capului Mariei Perdita. Înțeleapta satului se apropie cu grijă, fără teamă, doar văzuse atâtea la viața ei și o pipăi pe Maria Perdita care devenise uluitor de frumoasă. Era vie, asta îi era clar. Respira, clipea și părea a o recunoaște.

– Bună dimineața, coană Maria Luiza, ce mai faceți?, întrebă fata, cu același surâs pe buze cu care o cunoștea tot satul.

– Ce-ai, fată, ești bolnavă?, întrebă Maria Luiza la rândul ei.

– Nicidecum, răspunse fata cu aura în jurul capului. Numai că trebuie să mă obișnuiesc cu asta pe cap, nu știu ce este dar văd că e o lumină dar nu te speria, nu face rău, m-am convins de ieri până azi.

– Consuelo, nu dai fata la școală nici anul ăsta?, întrebă înțeleapta Maria Luiza pe maică-sa.

– N-o dau, fă, că bolânzește, răspunse bătrâna Consuela, nedezipindu-și ochii de

la lumina de pe capul fetei.

Bătrâna înțeleaptă dusă mâna în jurul capului, pipăi aura și se convinse că într-adevăr nu face rău apoi ieși din casă și îi anunță pe sătenii care stătuseră nemișcați toată noaptea că totul e în regulă, pot veni să vadă, nimeni nu va păți nimic. Șovăielnici, oamenii intrară unul câte unul, ca într-o procesiune pioasă desfășurată în liniște deplină și mult se minunară fiecare. Bandito intră cel din urmă pentru că avea de gând să întârzie mai mult la patul Mariei Perdita pe care în taină o iubea.

– Ce s-a întâmplat, Maria?

– Nimic, Bandito, sunt tot eu, cea pe care o cunoști numai că acum am o lumină care nu știu de unde a venit și cum pot scăpa de ea dar nu sunt sigură că vreau să scap de ea.

Lui Bandito îi și încolți un gând în minte. În două zile vestea depășise cu mult granițele satului ridicat pe colina înaltă și reporterii din toată lumea se înghesuiau la porțile în grabă construite ale satului. Bandito stătea așezat pe un scaun vechi din lemn și încasa de la fiecare străin taxa de intrare, echivalentul a 10 ouă de găină, cinci kg de roșii și un litru de țuică, având alături copiat, pe o bucată de hârtie de ziar vechi de patru ani, cursul actual de schimb al dolarului, euroului și lirei sterline iar la picioare două pungi de plastic mari în care îndesa banii pe taxă numai că nimeni nu reușea altceva decât să povestească, și la televiziuni și în articole de ziar, ceea ce văzuse pentru că nici o dovadă materială nu putea fi smulsă Mariei Perdita de vreme ce aura orbitoare din jurul capului nu se lăsa nici prinsă în fotografii, nici filmată. Hârtia fotografică nu se impresiona sau se impresiona atât de puternic încât, invariabil, fotografiile ieșeau complet albe, la fel și peliculele pe care reporterii încercau să filmeze fata.

Minunea ținu cinci zile, timp în care Bandito strânse zece pungi mari din plastic pline cu dolari, euro și lire sterline iar Maria Perdita nu se dădu jos din pat, ocupată fiind cu minunea, cu vizitele primite și cu fotografiile inutile. După cinci zile aura dispăru așa cum venise, Bandito luă banii satului și fugi cu ei în Spania, Maria Perdita muri de nemâncare iar bătrâna Consuela își petrecu mai departe zilele, întrebându-se dacă minunea prin care trecuse în urmă cu 20 de ani fusesese sau nu reală. Bărbații satului ridicat pe colină continuară să se întâlnească zi de zi la crâșmă, întrebându-se la ce dată va veni toamna anul următor.

Iluzia pierdută a lui Băscuță

Totul a început în dimineața când Băscuță, pe drumul spre satul vecin, a dat de o groapă care în urmă cu două zile nu fusese acolo. Mai întâi a stat și a privit-o tâmp, repetându-și în gând: „Așa ceva nu există!“, lucru care nu a avut, de altfel, nici un efect. Groapa se căsca indiferentă în fața lui iar omul nu știa dacă să rămână să elucideze misterul, să-și vadă de drum sau se întoarcă în sat pentru a le povesti oamenilor. Ce era sigur era că povestea avea să fie știrea săptămânii în satul în care nu se întâmpla niciodată nimic.

Nu, nu părea săpată de mână de om, asta era sigur, dar nici mâna diavolului nu părea să fie, dar de asta se cam îndoia pentru că nu dispunea de nici o probă irefutabilă. Era o groapă de 48 de picioare, așa îi dăduse lui Băscuță de trei ori la rând, după ce o măsurase cu pasul lui întins și cam împiedicat. În ceea ce privea adâncimea, omul nu o putea aprecia cu rigoare din simplul motiv că se temea că nu ar mai putea ieși din groapă dacă ar fi intrat în ea pentru a o măsură cu propria-i înălțime. Așa că deocamdată se mulțumea să-și dea cu părerea. Să fi tot avut în jur de doi metri și jumătate, poate chiar trei.

Aproape că uită faptul că plecase la drum pentru a aduce acasă o mândră vacă de rasă care avea să-i aducă cel puțin 25 de litri de lapte pe zi din care urma ca doi să-i păstreze pentru consumul propriu, zece să-i vândă și restul să-i transforme în brânză. Avea să fie prima vacă din sat și Băscuță reușise să păstreze taina cu mare greutate. Își făcuse calculul că va da lovitura și în maxim doi ani se va îmbogăți, laptele și brânza fiind produse de lux în satul Petricica. Dacă stătea mai bine să se gândească, poate că mai profitabil era să vândă numai cinci litri, astfel putând să facă mai multă brânză. Tot minunându-se de groapă uită de vacă dar asta nu dură prea mult pentru

că gândul îmbogățirii se ivi din nou în mintea înceteșată a lui Bășcuță. Consecvent planului îmbogățirii, plecă mai departe la drum, tot gândindu-se când la groapă, când la vacă.

Avea să le povestească sătenilor cu lux de amănunte cum mergea el dis de dimineată singur printre ultimele relicve de răcoare cu gândul strâns legat de minunea de vacă de rasă și mai că era să cadă în groapa care se ivise pe neașteptate în cale, o minunăție de groapă de 48 de picioare și adâncă de vreo doi metri jumătate, trei și cum stătuse el s-o măsoare pentru a aduce rezultate cât mai apropiate realității dar ceea ce nu înțelegea sub nici o formă era de unde până unde groapa-n drum. Nu, nu era mână de om, asta era clar, nu părea nici mâna diavolului, dar nu era sigur, sigur era că groapa exista și se ivise din senin, poate în urma căderii unui meteorit, așa cum auzise la știrile de la ora cinci de la radio, da, asta trebuia să fie, meteoritul, nimic altceva neputând explica misterul. Dar dacă meteoritul era radioactiv și pământul devenise la rândul lui radioactiv, oare asta nu însemna dispariția rapidă a satului Petricica de pe harta lumii după ce mai întâi ei, sătenii, se vor îmbolnăvi și femeile gravide vor naște copii malformați și animalele din ogrăzi se vor strâmba? Un fior de spaimă îi trecu pe șira spinării și după o clipă de reflecție hotărî că dracul nu-i chiar atât de al dracului și nu le-o fi dat tocmai lor să treacă prin așa ceva.

Dar după ce se mai gândi un strop, ipoteza iar i se păru valabilă când brusc își aminti de blestemul Eufrosinei care murise cu cuvintele pe buze: „Lovi-v-ar molima până la unu’, mama voastră de nenorociți.“, asta pentru că femeia dădu ortu’ popii de supărare și de inaniție după ce Bandito îi furase din cotețul din spatele casei ultimele trei rațe, lăsând-o muritoare de foame. Nu voise popă pe patul de moarte, de altfel nici nu era popă în sat dar cineva se gândise că n-ar fi rău ca femeia să aibă unul la

cap la momentul potrivit însă Eufrosina, cu ultimele puteri, îl scuipă pe popă drept în frunte când acesta se instalează la capul ei pentru ultima binecuvântare. Era atee și ultima dorință fusese: fără popă, dar sătenii credeau că delirează. Da, asta trebuia să fie, blestemul de dincolo de mormânt care acum se împlinea grație meteoritului care sigur că tot de la ruși venea. Partea cu radioactivitatea însă îl speria cel mai tare pe Bășcuță și mai că se împiedică realizând că, totuși, el fusese primul care se opri lângă nenorocirea de groapă căscată din senin, deci el avea să fie primul care avea să moară. Și atunci, gândi el mai departe, la ce bun vaca de rasă, laptele și brânza, la ce bun să mai devină bogat dacă tot urma ca în scurt timp să moară, răpus de radiațiile de la plutoniu?

Ajuns în satul vecin se opri direct la biserică și-l întrebă pe popă cum se manifestă efectul radiațiilor de plutoniu asupra omului. Popa, după ce-l privi încruntat timp indefinit, își făcu semnul crucii și-i dădu să bea cinci linguri de vin sfințit, spunându-i că musai înainte de culcare să spună de trei ori Tatăl nostru și de încă două ori pentru curățarea minții. Omul îi spuse apoi povestea gropii, cum mergea el dis de dimineață printre ultimele relicve de răcoare ale nopții și cum îi apărură în cale groapa de fix 48 de picioare și doi metri jumătate, trei adâncime care sigur era de la meteoritul anunțat la radio și apoi cum își aminti de blestemul Eufrosinei, moment în care popa scuipă în sân și-și făcu de trei ori cruce. Popa își spuse că trebuie să fie ceva necurat cu groapa în caz că Bășcuță avea dreptate dar știa că nu se prea putea pune bază pe ce spunea omul cu mersul împiedicat care tocmai lua pragul bisericii în picioare.

Îngândurat, Bășcuță ajunsese la cel care avea să-i vândă vaca, o luă de căpăstru, îi plăti omului suma cerută, strânsă cu mare chin întreaga-i viață și o luă pe drum înapoi, cu misterul gropii încingându-i mințile și blestemul Eufrosinei planând palpabil

deasupra capului și pentru că până a doua zi dimineața Bășcuță nu ajunsese acasă, femeia lui dădu de veste în sat și vreo trei țărani mai în vârstă plecară spre satul vecin, mai mult din curiozitate pentru vacă decât din grijă pentru Bașcă. Văzură groapa de departe și mare le fu uimirea când, apropiindu-se, găsiră vaca păscând și pe Bașcă prăbușit mort pe fundul gropii. Luară vaca de căpăstru tocmai când un buldozer opri la marginea gropii și astfel aflară țăranii că acolo, în locul cu groapa, statul hoărâse să ridice un pod pentru a putea devia spre mare cursul unui râu. Își făcură cruce tustrei și hotărârea ca după ce statul va termina lucrările cu podul, să așeze la capul lui o piatră funerară cu numele lui Bașcă pe ea. De atunci, de la moartea lui Bașcă, satul se umplu încet-încet de vaci de rasă pentru că se dovedea că vaca era gestantă.

Casta Letiția

Sufocat sub soarele torid de iulie, satul Petricica părea, la orele 12 la amiază, mort. Nici urmă de sătean pe ulițe sau în curți, nici sunet de orătării prin ogrăzi, nici voci de copii. Ai fi zis că tocmai a dat cu bomba atomică, într-atât era de praf și de liniște. Doar soarele ucigător, fix deasupra satului, își întindea razele până departe în timp ce o copilă la vreo 12 ani, Letiția, cu părul lung, bălai și îmbrăcată într-o bluziță crem din ceea ce o dată fusese pânză topită și o fustiță de in care cu vremea devenise tot crem, stătea aplecată deasupra unui trandafir înflorit, roșu ca sângele, aflat în spatele casei care niciodată nu avusese parte de tencuială cu toate că fusese ridicată cu 45 de ani în urmă.

Stătea nemișcată privind la trandafir și nici că-i păsa de căldura aiuritoare care părea să n-o deranjeze prea tare în afara unui mic și sclipitor fir de transpirație care i se scurgea neconținut când pe bărbie, când pe piept. Își ținea capul între palme sezând pe un scaun vechi pe care maică-sa, o sărmană văduvă al cărui bărbat murise într-o noapte pe mare, când plecase de unul singur la pescuit în ciuda atenționărilor repetate ale țăranilor care îi spusese că nu se iese pe așa noapte fără stele că sigur avea să fie furtună, însă bărbatul nu-i ascultase și își împinsese barca la apă exact la orele 21, când întunericul abia începuse să se lase, îl tot reparase ba cu sfoară, ba îl bătuse în cuie. Evident, o pățise. Toată lumea se aștepta, așa că nimeni nu se miră când a doua zi bărbatul nu se întoarse de pe mare. Fetița nu-și amintea nimic, avea pe atunci doar un an și copiii de vârsta asta se spune că rețin evenimentele într-o memorie care se diluează neconținut cu trecerea anilor, așa că la vârsta de 12 ani Letiția nu ținea minte nimic din nenorocirea ce-i lovise familia și de aceea stătea liniștită privind trandafirul roșu ca sângele, de altfel singurul din tot satul în care niciodată nu se

văzuseră trandafiri înflorind, dar asta nu pentru că sătenii nu încercaseră să prindă trandafiri, ci pentru că în pământul sărat al satului ridicat pe colina înaltă nu puteau crește decât ciulini.

Letiția nu realiza că are în față o minune așa cum nu realiza nici căldura înnebunitoare care părea că nu o deranjează în afara firicelului sclipitor de sudoare pe care-l ștergea cu mâna dreaptă din vârful bărbiei rotunde, acoperită cu un puf argintiu, și cu vârful limbii de pe piept, în timp ce pletele-i bălaie cădeau neconținut de-o parte și de alta a capului iar fata, cu gesturi nespuse de grațioase, încerca să-l îmblânzească tot aruncându-l spre spate.

Tocmai întinsese mâna spre trandafir cu gândul să-l rupă pentru a-l duce în casă când Culae, zis Dovlecel, care tocmai își târșăia picioarele în drum spre casa lui, văzând minunea dar mai ales ce era pe cale să se întâmple, slobozi un înfricoșător „Nuuu!“, moment în care fata își trase cu repeziciune mâna dar era prea târziu, pielea ei fină era deja sfâșiată și picături uriașe de sânge curgeau pe fusta din in crem care odată avusese culoarea galbenă. Adevărul este că Dovlecel stătea de ceva vreme privind-o, nevenindu-i să creadă că peste noapte Letiția se transformase în așa o domnișorică frumoasă. Stătea acolo, ocrotit de privirile indiscrete ale sătenilor care erau ori la cârciumă, ori prin case, observând în tăcere mugurii sânilor pe sub bluzița din pânză topită cum țâșneau în căutarea unei forme, mișcarea mecanică pe care fata o făcea cu limba când aduna de la baza gâtului firicelul de sudoare care altfel și-ar fi croit drum exact printre cei doi muguri, mișcarea mâinii drepte când își ștergea bărbia rotundă, acoperită cu puf argintiu, mișcare pe care o descompunea imaginar în milioane de alte mișcări, părul bălai aruncat pe spate și tot nu se sătura privind-o, dar când fata fusese pe cale să rupă trandafirul în toată neștiința sa, Dovlecel nu mai suportă și slobozi

acel „nu“ care avu ca rezultat sfâșierea pielii copilei, drept care se repezi spre ea și, văzând că sângele nu contenește, îi luă mâna și îi supse rana că doar așa făcea și el când era copil și sângele se oprea imediat, numai că de astă dată dură ceva până se mai domoli cât de cât.

Pe pământul galben, ars de soare, 30 de picături curseseră și pământul le absorbise lacom. După ce-l privi cu ochi senini, albaștri ca cerul, fata se duse în casă, călcând pe preșul împletit de maică-sa și așezat cu fața în sus în dreptul ușii, scoase fusta pătată de sânge observând că ajunsese până la chiloți, îi dădu jos și-i puse în ligheanul metalic și strâmb, turnă apă dintr-o găleată roșie din plastic și le frecă bine cu un săpun uriaș de casă pe care maică-sa dăduse la schimb o coadă de seceră cu care nu mai avea ce face, dar fusta nu voia să se curețe așa cum fusese înainte și fata tare se amărî. Abia apoi îmbracă o altă pereche de chiloți și o altă fustă din pânză de in crem, care odată fusese galbenă. Ieși în spatele casei și le întinse la soare și soarele le uscă în fix 15 minute și abia la întoarcere îl văzu pe Dovlecel care rămăsese lângă trandafirul care pricinuisse atâta pagubă.

– Letiția, fată, n-am vrut să te sperii, spuse omul vinovat în timp ce privirea-i aluneca spre despicătura bluzei din pânză topită.

– Nu mă sperii eu așa ușor, spuse fata și-și reluă locul pe scaunul de lemn legat cu sfoară și bătut în cuie. Acum hai, pleacă, am treabă, mai zise ea.

După ce se depărtă suficient cât să-i dea impresia că plecase, Dovlecel se opri iar și continuă să privească, dintr-o parte, mugurii sânilor care-și căutau forma, picătura de sudoare pe care fata o aduna cu vârful limbii de la baza gâtului, mâna care ștergea neconținut barba rotundă acoperită cu puf argintiu, părul care plutea ușor spre spate prin lumina soarelui torid de iulie. Spre seară fata intră în casă și se așeză la masă. A

doua zi, trandafirul roșu dispăruse. La fel ca rana de la mâna dreaptă a castei Letiția. După 30 de ani, o tufă uriașă de trandafiri purpurii cresc în grădina din spatele casei care niciodată nu fusese tencuită dar, fiind ultima casă de pe uliță, nimeni nu-i văzu pentru că Petricica era satul în care niciodată nu se întâmpla nimic.

Onoarea salvată a Caterinei M.

Copilă fiind, de câte ori era întrebată cum o cheamă, răspundea: „M. Caterina.“, așa că pe acolo, prin satul ridicat pe cea mai înaltă colină din fața mării, toți îi spuneau Emcaterina. Venise pe lume într-o noapte de noiembrie, când vântul deșurubase deja două acoperișuri mai plătând din satul Petricica, oamenii disperăți tot gândindu-se de unde vor lua altele noi la început de iarnă. Stricără cotețul porcilor și astfel făcură rost de panouri de lemn și plexiglas, mai găsiră ceva carton asfaltat în spatele caselor și câteva cuie ruginite și-și dreseră acoperământ numai că vântul de două ori le smulse din nou și le duse hăt, departe, de bieții oameni, prin ploaia deasă și rece, umblară mult să le recupereze, până ce unuia îi venise strălucita idee de a arunca peste case năvoadele de pește și astfel, legate fedeleș, acoperișurile rezistară iernii.

Pentru că avusese nenorocul să se nască în una din cele două case, Emcaterina fu vreme îndelungată tare bolnavă. Asta dură până veni vara, când fetița fu scoasă la soare într-un căruț de cărat porumb pe care maică-sa aruncase în grabă niște țoale vechi, dar curate. Anii trecură și fata crescă, plecă la școală în satul vecin, lucru care se întâmpla extrem de rar copiilor din Petricica, învăță ceva carte și ai ei tare se mai mândreau cu cunoștințele dobândite în cei 10 ani de școală. Adevărul e că pe la 16 ani fata dădea realmente spectacole în fața oamenilor, răspunzând celor mai năstrușnice întrebări care îi erau puse de sătenii înfometăți de noutăți. Astfel, aflară ei de la Emcaterina că soarele răsare și apune mereu din și în același loc pentru că Terra se învârte în jurul lui. Nu pricepeau ce legătură avea învârtitul Terrei cu soarele dar aproape că acesta era un amănunt insignifiant. Tot de la Emcaterina mai aflară și de un animal ciudat tare pe nume ornitorinc ce nu era nici urangutan, nici cocostârc, nici rață dar nici viezure și de atunci toți erau atenți când rar se întâmpla să meargă

prin pădure ca nu cumva să dea ochii cu orăntania.

Când Emcaterina le spuse că fiecare lucru din cele ce ne înconjoară are o compoziție chimică, țărani începură să o asculte cu neliniște și să o privească un strop temător, cu suspiciune. Cum adică totul are compoziție chimică, ce, lemnul nu e făcut din lemn și iarba din iarbă? Pământul nu e pământ și apa mării apa mării? Emcaterina încercă să le explice că iarba conține, în afară de materie vegetală, care și ea înseamnă tot compoziție chimică, și apă, dar țărani știau deja asta. „Da, dar apa din ce e făcută?“, întrebă, trufașă, Emcaterina, moment în care toți își ținură respirația.

– Apa e făcută din oxigen și hidrogen, spuse mândră fata, dintr-o suflare. Și ziua plantele elimină bioxid de carbon în atmosferă și consumă oxigen, iar noaptea invers, elimină oxigen și consumă bioxid de carbon, lucru la care toți sătenii își făcură cruce, ajungând la concluzia că d-ai-a vara e irespirabil pentru că plantele consumă oxigenul lor ca să trăiască, drept care, la vreo două zile după discuție, se constituie un plan de defrișare a unei porțiuni de pădure, cea mai apropiată de satul în care nu creșteau copaci.

– Bine, fă, Emcaterino, dar apa mării, dacă e tot apă ca cea din plante, de ce e altfel?, întrebă Bandito care pe vremea aia avea doar 20 de ani, la care fata, înălțându-și capul și luând aer în piept, răspunse:

– Pentru că apa mării este sărată iar sarea este clorură de sodiu și are formula chimică NaCl, adică un ion de natrium și unul de clor.

Oamenii, pe bună dreptate, nu mai pricepură nimic de când aflară de denumirile acelea strani și, mai ales, de ioni, dar tot le trecu prin minte că poate s-ar putea face o afacere cu sarea din apa mării dar nu știau încă procedeul prin care să extragă sarea în cantități mari. Emcaterina le spuse că nu are rost să se chinuie să fabrice vreo mașinărie

pentru că oricum sarea extrasă trebuie apoi purificată pentru a putea fi vândută. În tot cazul, Emcaterina ajunsese vedeta satului, ba chiar se gândea să meargă la școală mai departe, venindu-i greu să se oprească după ce acumulasese atâtea cunoștințe. Dar în vara aceea ceva se întâmplă, ceva ce avea să strice definitiv planurile de devenire ale Emcaterinei. Pe-acolo, oamenii erau evlavioși, chiar dacă lui Dumnezeu părea să nu-i pese de ei. În plus, erau și foarte superstițioși. Într-o zi de dimineață, când oamenii începuseră să iasă în ogrăzi pentru a vedea de animale și de plăpândecele grădini, în casa în care locuia Emcaterina intra, fără să bată la ușă, Găletușă, băiatul cel mare al lui Găleată. Găletușă avea multe întrebări pentru fată și voia ca până la sfârșitul verii să știe și el tot atâtea ca ea, drept care era hotărât să o deposeze de întreaga ei știință. Vorbiră până seara, fără să iasă din casă și fără să mănânce și toți oamenii observară că orele treceau fără ca cei doi să fie văzuți la față drept care vorbele începuseră să curgă și ipotezele să se înfiripe. La nouă seara, când soarele apunea, Găletușă ieși din casă cam năucit de nemâncare și de cunoștințele acumulate. A doua zi veni din nou și așa continuă toată vara, astfel încât, la venirea toamnei, băiatul știa tot, de la tabloul lui Mendeleev până la teorema lui Pitagora, de la Egiptul antic până la războiul de secesiune, de la Arhimede până la mașina cu abur, de la perfectul compus până la future in the past numai că satul nu privea cu ochi buni tărășenia și lumea era convinsă că în atâta amar de ore ceva necurat cu cei doi se petrecuse, așa că nici Emcaterina nu mai era privită cu atâta curiozitate, nici părinților ei oamenii nu le mai vorbeau ca înainte.

– Ce-ai făcut, fă, atâta vreme cât noi eram la muncă?, o întrebă maică-sa, căreia îi ajunseră la urechi vorbele satului.

– Am stat de vorbă cu Găletușă, atâta tot, spuse fata senină.

– Păi, uite ce zice lumea, că e ceva necurat între voi, nimeni nu crede că doar asta ați făcut, să vorbiți, fi-ți-ar învățătura să-ți fie. Lumea vorbește de alte alea, nenorocito, ne-ai stricat reputația și oamenii nu ne mai vorbesc ca înainte, își tot dau coate când io cu tac'tu trecem pe uliță.

– N-am făcut decât să vorbim, mamă, spuse fata și începu să plângă, simțind că acesta trebuie să fie sfârșitul visului ei de cunoaștere.

– Să pui mâna să rezolvi treaba, nu știi cum, dar să faci bine să ne ștergi din gura lumii că nu de asta am muncit să te ținem la școală, nenorocito, spuse maică-sa cu năduf și ieși din casă trântind ușa.

Emcaterina se puse pe plâns, tot întrebându-se cum să facă să stingă gura lumii. Venea toamna, voia să plece la școala și nu știa cum să-și înduplece mama, asta mai lipsea, gura satului să pună paie pe foc. Așa o găsi Găletușă, chinuită de gânduri și plânsă, când intră în casă a doua zi.

– Ce-ai, fă, Emcaterino, ce pățirai dintr-o dată?, și fata îi povesti ce află de la mă-sa.

– Să mă scoți din necaz, tu, Găleatușă, că io tre' să plec la școală și nu-mi pot lăsa familia în atâta rușine, se dădea fata de ceasul morții

– Lasă-mă, Emcaterino, să mă gândesc ce pot face, spuse băiatul și plecă.

Două zile a stat Emcaterina în casă fără să vadă lumina soarelui, două zile a plâns și nu a mâncat nimic, realizând cu fiecă clipă dimensiunile prăpădului produs, două zile s-a frământat în căutarea unei soluții dar soluția nu se lăsa găsită și viitorul rușinos al fetei părea pe veci stabilit. A treia zi dis de dimineață, Găletușă își făcu apariția în pragul ușii, având grijă să nu calce pe preșul pus cu fața în sus.

– Gata, am găsit, zise el mândru.

Fata căscă ochii la el.

– Te iau de nevastă.

Emcaterina sări în sus până la tavan și tot nu-i venea să creadă că nu-i trecuse prin minte soluție așa simplă, singura care putea închide gura lumii și trase concluzia că Găletușă devenise mult mai deștept ca ea de vreme ce găsisese soluția de unul singur, așa că încuviință și se puse de nuntă. Și așa luă sfârșit visul de devenire al Emcaterinei, prin salvarea onoarei Caterinei M.

Cele două Mig-uri, luna și magnetul siberian

Toată lumea observase că noaptea care se încheiase fusese mult mai neagră ca de obicei și, privind cerul, oamenii aflaseră cu stupeoare motivul: luna nu era la locul ei. De fapt, nu era nicăieri. Nici nu se crăpă bine de ziuă când țăranii din satul Petricica se strânseseră, femei și bărbați, la cârciuma satului. Nu era nici o îndoială, și asupra acestui lucru picară cu toții de acord, că era vorba despre o tragedie. Se văzuseră multe în satul de pe colina înaltă dar așa ceva, nu. Plutea în aer un sentiment de camaraderie, chiar de prietenie frățească, oamenii se simțeau prinși într-un blestem comun și solidaritatea apăruse instantaneu, încă din timpul nopții, când nimeni nu dormise și stătuseră la ferestre privind neîncetat cerul, poate, poate luna avea să-și facă apariția, lucru care până dimineată nu se întâmplă

După lungi minute de tăcere în care toți așteptau ca înțelepții să-și spună părerea, Trotil, singurul din sat care ajunsese o dată în capitală, înaintă o primă părere: azi noapte pământul nu s-a rotit suficient ci doar cât să apună soarele. Se auzi un oftat de ușurare dar venea de la o bolnavă mintal care niciodată nu avea dreptul să ia cuvântul în adunările de urgență ale satului așa că teama plană în continuare în urma ineficienței ipoteze a lui Trotil pe care, inițial, oamenii îl ascultară cu ochii licărind de speranță. Și pentru că nimeni nu mai avu curajul să emită vreo opinie, așteptară în tăcere toată ziua știrile de la radio de la orele 17, timp în care copiii își văzură de joacă nemâncăți și orătăniile din ogrăzi zbierară tot timpul de foame. De altfel, la capătul zilei avea să se consemneze decesul a trei găini și două rațe.

La radio auziră vorbindu-se despre afluența turiștilor pe litoral, despre gradul de ocupare al hotelurilor, despre păianjenul negru care ucisese deja doi oameni și alți trei se aflau în situație gravă în spitalul din Mangalia, despre neașteptata ninsoare

ce se abătuse peste Moscova în miez de vară, moment în care iarăși se aprinseră luminițe în ochii oamenilor, despre raidul americanilor deasupra Bagdadului, despre cele două Mig-uri care s-au lovit în aer după parașutarea piloților și despre uriașul magnet instalat în stepele Siberiei în vederea efectuării unui experiment în premieră mondială. Abia la aflarea acestei din urmă vești se auzi o răsuflare de ușurare la unison, lucru care nu rezolva, de fapt, problema dispariției lunii.

După ce trase aer în piept și se ridică cu greu în picioare, bătrâna Maria Luiza, despre care mergea vorba că prinsese în tinerețe un nisteru de 120 de kg, luă cuvântul:

– După cum ați avut ocazia să auziți, există o seamă de evenimente care, colaborează...

Din spate se auzi un scurt „coroborate“ care repede fu acoperit de glasul tunător al lui Trotil:

– Vorbește, femeie, pe românește.

Dregându-și glasul, Maria Luiza o luă de la capăt:

– După cum ați avut ocazia să auziți, există o sumă de evenimente care puse cap la cap ne dau imaginea și explicația fenomenului de azi noapte din localitatea noastră. Eu gândesc așa, după logica mea: având în vedere războiul dintre ruși și americani, nenorocirii de ruși au pus în Siberia magnetul acela teribil și mare ca un zgârie-nori pentru a trage de pe cer avioanele americane care zboară deasupra Bagdadului cu toate că aici nu pricep de ce, doar toată lumea e împotriva irakienilor, dar să ne amintim în acest moment că rușii vând armament în Irak, dar tot nu se explică. Deci au pus magnetul să tragă de pe cer avioanele americane dar astea sunt prea departe, așa că au tras Mig-urile noastre și, o dată cu ele, și luna de deasupra Petrícicăi, care e mult mai aproape de ei. Și tot din cauza magnetului a nins la Moscova, nu e nici o îndoială.

Acesta-i necazul nostru secular, faptul că suntem prea aproape de ruși și prea departe de americani. Așa că pentru rezolvarea de urgență a acestei chestiuni propun să facem un memorandum...

„Memoriu“, se auzi din nou vocea din spate dar Maria Luiza tocmai începu să tușească, lucru care nu miră pe nimeni pentru că toți știau că femeia, la cei 92 de ani ai săi, fumează două pachete de Carpați pe zi.

– Propun, deci, să facem un memoriu, reluă bătrâna, pe care să-l trimitem la președinte ca să ia măsuri urgente de readucere a lunii pe cer.

Unora li se păru o idee bună, de altfel singura valabilă într-o astfel de situație. Încropiră memoriul dar se ivi o altă problemă: cum să ajungă memoriul la București de vreme ce în sat nu exista nici poștă, nici poștaș, nici telefon. Oamenii hotărâră că mai înțelept era să le mai acorde rușilor o zi drept care așteptară laolaltă, în cârciuma satului, următoarele știri de la orele 17 de la radio de unde aflară, la starea vremii, că în următoarele zile vremea se anunța frumoasă, cu 30 de grade în aer și 28 în apa mării dar că noaptea plafonul foarte jos al norilor va crea condiții de ploaie. Abia atunci i se aprinse becul lui Dovlecel care, de câte ori pica pe câte o rezolvare, apela la un gest compulsiv: se dădea cu capul de un burlan de tablă, pe care reușea să îl îndoiaie. Așa făcu și de data asta și oamenii își dădură seama că Dovlecel intrase în posesia adevărului.

– Da' proști mai suntem cu toții, zise el în timp ce privirea îi aluneca în despicătura bluzei Frosinei care tocmai se pregătea să alăpteze. Păi... dacă norii sunt foarte jos pe cer și noaptea plouă, e normal să nu se vadă luna că doar e acoperită de nori.

În următorul minut cârciuma se goli și oamenii plecară liniștiți la casele lor, în urma lor rămânând, pe o masă, memoriul adresat președintelui pentru readucerea de

către ruși a lunii pe cerul Petricăi.

Visul de preamărire a lui Costea Zbanț

Mai întâi s-a auzit un tunet teribil. Apoi au urmat niște zgomote care nu semănau cu nici unele cunoscute. Imediat, cerul s-a luminat brusc, dintr-o sursă necunoscută. Văzduhul a fost spart de câteva acorduri care nu au ținut mai mult de două zeci de secunde. Pe cer a apărut o lumină roșie urmată de alta foarte albă. La urmă, niște oftături și niște „hmmm“-ăieli pe un soi de muzică ce numai muzică nu se putea numi măcar pentru faptul că în Petricica niciodată nu se auzise așa ceva. Toate astea se întâmplau în puterea nopții, într-un august în care nimic de prin curțile oamenilor nu voise să se coacă. Într-un fel ciudat, zgomotele nu erau înghițite, așa cum se întâmpla de obicei, de largul mării, ci, din contră, erau mult amplificate, de fiecare om putea crede că nebunia de sunete se întâmpla în chiar curtea lui.

Povestea nu a durat mai mult de 10 minute drept care oamenii au crezut că nu a fost vorba decât de un vis. Însă a doua noapte lucrurile s-au reluat cu o și mai mare intensitate, numai că de data asta luminile colorate au fost mai multe, roșu, albastru, violet și, lucrul cel mai ciudat, un alb spectral, ca de sfârșit de lume, plus muzica aceea bizară de bum-bum-uri, oftături și „hmmm“-ăieli care părea să nu mai conțină. Nu se putea decela exact din ce direcție veneau toate astea, luminile se vedeau pe tot cerul, indiferent în ce direcție te-ai fi uitat și se succedau cu o viteză de fulger în plină vară, ceea ce, într-o oarecare măsură, concorda cu realitatea, mai puțin culorile. La fel și muzica, părea împrăștiată în întreg spațiul și nu era de mirare având în vedere viteza reală de propagare a sunetului prin aer. Oamenilor le-a fost teamă să iasă noaptea din case dar toți, fără excepție, s-au gândit mai întâi la o navă extraterestră.

Subiectul avea să fie discutat a doua zi încă de la prima oră în cârciuma satului care purta mândra denumire de „La cocoșul galic“, asta conform unei legende care

circula prin sat din vremuri imemorabile și care spunea că înainte de apariția civilizației Petricica acolo, pe exact acele meleaguri trăise, muncise și crease civilizația galică. Țăranii nu aveau de ce să se îndoiască de legendă nu doar pentru că se spune că orice legendă conține un sâmbure de adevăr, ci și pentru că atunci când Toma Covrigel, fiul lui Covrig, își ridicase casa, la săpături scoase la iveală un colier din monede din fier mâncate de rugină și o oală de lut spartă cu motive florale, plus un scut metalic și o lance fără nici un fel de inscripții, eveniment în urma căruia toți ajunseră la concluzia că este suficient ca legenda să se verifice.

În dimineața aceea bărbații iar nu merseră la muncă și femeile iar nu-și hrăniră copiii și animalele pentru că problemele comunității întotdeauna erau mai importante ca cele personale. Fiecare confirmă faptul că două nopți la rând văzură lumini fulgerătoare de diferite culori și auziră sunete ca de muzică pline de onomatopee nemaiauzite. Prin urmare nu putea fi vorba decât despre extraterestrii așa că oamenii nu știau prea bine dacă să fie sau nu speriați dar ce era sigur era faptul că deja se simțeau mândri gândindu-se cum în toată lumea va apărea, prin ziare, fotografia satului, având deasupra titrat, cu litere mari, numele Petricica. Problema care apărău în acest moment era cum se vor fotografia, drept care încercară diferite poziții astfel încât să încapă în cadru cât mai mulți, lucru, de altfel, absolut imposibil. Și ca nimeni să nu se supere, cineva propuse ca în fotografia viitoare să intre numai oamenii de seamă ai satului, lucru care multora nu le conveni pentru că fiecare se simțea important în felul lui. Ideea genială veni de la Brânză a lui Agamemnon care spuse că oricum se vor face o mulțime de poze așa că se vor putea fotografia prin rotație, lucru care avu darul să-i liniștească și împace cât de cât, până ce Stan realizează că important era și locul unde avea să apară fotografia respectivă.

– De exemplu, mie mi-ar plăcea să apar într-un ziar din Nuiorc, spuse Stan, și nu în unul din Budapesta.

„New York“, se auzi o voce plăpândă din sală. Dându-și seama că Stan are dreptate, lumea aproape că se luă la bătaie în încercarea de a-și disputa locul apariției în viitoarele fotografii. Spre seară, o oarecare liniște se așternuse, după ce fusese făcută o listă cu cine și unde va apărea și mai ales de câte ori. Astfel, Dovlecel, Bandito, Stan, Maria Luiza și Maria Perdita aveau să apară nesmintit atât în fotografiile pentru spațiul american, cât și în cele pentru Franța, Italia și Mexic. Bășcuță voia musai în fotografia pentru Israel, Găleată în cea pentru Cuba, Brânză a lui Agamemnon în cea pentru Grecia și Consuela în cea pentru Spania, lucru pentru care erau dispuși să renunțe la toate celelalte posibile eventualități.

Nimeni nu observă, în tumultul și forfota din ziua aceea, că singurul care nu era prezent la importanta întâlnire de la „La cocoșul galic“ era Costea Zbanț. Cu lista întocmită, fiecare plecă la casa lui și în două zeci de minute nu se mai auziră zbieretele orătăniilor moarte de foame. Copiii nu zbierau, ei încă se jucau. Nimeni nu se mai miră când în puterea nopții luminile și muzicile iar își făcură apariția așa că se culcară liniștiți, gândindu-se că a doua zi aveau să se îmbrace în ce avea mai bun fiecare pentru că sigur vestea se răspândise și reporteri din toată lumea aveau să se înghesuie la porțile localității. Numai că spre dimineață, când tuturor le era somnul mai dulce, o avalanșă de zgomote uriașe strică somnul oamenilor care se repeziră la ferestre cu ochii lipiți de somn.

Luminile se învârteau pe tot cerul și ce era mai ciudat era albul acela spectral care se rotea nebunește în picățele aruncate pe bolta senină astfel că după numai trei minute aproape că ametiseră încercând să urmărească fuga picățelilor pe cer. Totul

culmină tocmai când se crăpă de ziuă cu un bubuit neînchipuit, de-ai fi crezut că a venit războiul intergalactic. Apoi, în aburii diafani ai zorilor, se ridică spre cer un fum gros și se așternu o liniște de mormânt. Oamenii ieșiră speriați din case și fiecare controlă preșul de la ușă, dar preșurile erau în regulă, cu fața în sus. Luându-se după fum ajunseră în curtea lui Zbanț pe care îl găsiră nebărbierit de trei zile și în pragul disperării, înconjurat de o mulțime de fire, obiecte metalice ca niște căști de motociclist cu geamuri colorate și un glob uriaș strălucitor făcut din sute de oglinjoare. După ce îi privi cu lacrimi în ochi vreme îndelungată, cu ultimele puteri spuse:

– Am vrut să dau discotecă-n sat, am vrut să fiu primul care aduce discoteca la Petricica, dar s-a ales praful de visul meu.

Abia atunci, făcându-și cruce, oamenii realizează că și de visul lor se alesese praful și că niciodată nu vor apărea în fotografiile din alte țări, sub poza satului de sub titlul scris cu litere mari care anunța apariția extraterestrilor la Petricica.

Războiul nedus al petrícienilor

De la o vreme, în satul Petricica nu se mai prindeau bine știrile de la orele 17 de la radio și nimeni nu pricepea de ce. Lucrul avea o importanță majoră pentru că era singura modalitate prin care legătura cu exteriorul putea fi posibilă. În ultima săptămână radioul se prindea bruiat și tot ce putuseră auzi oamenii erau doar câteva cuvinte și frânturi de fraze: războiul, trupele se pregătesc să..., aliații au suferit pierderi de vieți omenești..., un avion Mig prăbușit..., odioasele crime... După o săptămână nimeni nu mai avea nici un fel de îndoială: era război, drept care pe fețele țăranilor se putea citi stupefacția, îngrijorarea, teama, în cele din urmă, frica. Problema nu era cine cu cine se luptă, cine împotriva cui și care sunt aliații, ci de partea cui erau ei, cei din satul Petricica.

Cum era obiceiul în astfel de situații, oamenii se strâneau zi de zi la cârciuma „La cocoșul galic“ și încercau să așeze totul în ipoteze coerente pentru că era clar că rapid trebuia luată o decizie foarte importantă. Localitatea trebuia pregătită de război, trebuia făcut un plan al plecărilor pe front, construit un zid strașnic în jurul Petricicai, asigurat familiile de cele trebuincioase traiului pe timp de război și multe altele care acum le scăpau. Primul care luă cuvântul fu Dințișor, zis așa din cauza faptului că se născuse cu cinci dinți din care unul ascuțit.

– Eu zic ca mai întâi să plece la război cei între 35 și 50 de ani pentru că ei sunt cei mai în putere, zise el cu dintele ascuțit sclipind pentru că și-l îmbrăcase în aur dentar.

– Ba eu zic că mai bine să plece cei între 20 și 35 de ani că ei sunt mai rezistenți, spuse la rândul lui Dovlecel.

– Ba nu-i corect, eu zic că la război trebuie să plece toți, mai puțin bătrânii care nu sunt de folos pe acolo dar pot fi acasă, completă Bandito care abia aștepta să-și

dovedească curajul în acte de eroism.

Până la urmă se hotărî ca după ce zidul satului avea să fie înălțat, să plece cu toții, tineri și bătrâni și doar femeile să rămână acasă cu copiii. A doua zi se apucară de gard pe care-l ridicară cu pietre din mare și pentru că nu aveau ce le lipi, făcură baza foarte largă și pe măsură ce se înălța gardul devenea tot mai îngust, până ajunse la dimensiunea unei pietre astfel încât tare mândrii fură sătenii când, o săptămână mai târziu, isprăviră zidul, asigurând astfel satul. De la depărtare, chiar credeai că e vorba despre o cazemată scăpată neatinsă din urgia istoriei. Apoi femeile hotărâră că vor găti pe rând, câte cinci pe zi, pentru cei rămași acasă și că toată lumea va aduce tot ce deține pentru că așa e la război, trebuie să te gândești la comunitate și nu doar la tine. La socoteală ieși că alimentele ar putea ajunge timp de o lună, maxim cinci săptămâni. Această problemă fiind rezolvată, bărbații începură să se pregătească de drum.

Bandito voia să-și ia cu el cuțitul de vânătoare pe care pe vremuri bunicul lui îl folosise la cerbi și mistreți. Băscuță nu avea decât flinta veche de 200 de ani și care la o inspectare atentă se dovedi încă funcțională. Trotil optă pentru secera cea mică pe care o ascuțise vreme de o săptămână seară de seară și care acum, rotită în soare, mai că îți lua ochii. Culae Dovlecel găsi în podul casei un pistol rusesc de la 1917 și tocmai se străduia să-l pună la punct când se descărcă și glonțul care stătuse înțepenit vreme de 85 de ani intră taman în pulpa dreaptă, unde se și opri, drept care îi dădu cadou pistolul lui Zbanț, care nu avea prin casă de nici unele.

– Mă, da' idioți mai sunteți, le spuse bătrâna și înțeleapta Maria Luiza despre care mergea vorba că pe vremuri prinsese un nisetru de 120 de kg, ce naiba faceți voi la război cu cuțite și flinte și seceri când ăilalți, dușmanii, au tancuri și rachete și avioane

de luptă Grenadier?

Ca întotdeauna, bărbații realizează că femeia are dreptate dar tot nu renunță la armele lor pentru că tuturor le trecu prin cap că le-ar putea vinde pe valută străinilor care cu tehnica lor modernă nici auziseră de flinte și seceri așa că Boboc continuă să lustruiască la harponul pe care-l primise cadou de la socrul lui cu ocazia nunții care avusese loc în urmă cu 15 ani. Când și aceste pregătiri fură gata, oamenii considerară necesar și de bun gust ca a doua zi să se facă o mare petrecere, nu doar pentru că urmau să plece la război ci și pentru că nu se știa când și, mai ales, câți se vor și întoarce, așa că încă de dimineață de la 5 nea Marin Arpagitul, care nu putea merge la război din pricina vârstei înaintate, înfipse cuțitul de vânătoare bine ascuțit al lui Bandito în grumazul porcului de pe bățatură, Consuela, cu fusta ei din voal bicolor în nuanțele înserării de aprilie sacrifică cea mai mândră găină care de fapt era atât de bătrână că nu mai oua de mult, Maria Luiza veni, după ce stătu șase ore cu undița în mare, cu un nisetru de 40 de kg pe care se chinuise o oră să-l tragă din apă timp în care tot strigă după ajutor însă nimeni, în focul pregătirilor, nu o auzise, casta Letiția aduse și ea ofranda mă-sii, o rață de 5 kg care fierse în aceeași oală cu găina Consuelei numai că până ce fierse găina, rața se făcu zob și se pregăti o masă cum nu se mai văzuse în sat, la cum nu se mai văzuse nici război.

Abia atunci când totul fu gata realizează înțeleapta Maria Luiza că toate cele sacrificate le-ar fi ajuns să mai reziste încă o săptămână de război, în caz că acesta avea să se prelungească. La masă fu poftit și preotul din satul vecin care trebuia să sfințească bucatele și să dea bărbaților binecuvântarea, pentru unii cu siguranță ultima, însă nu i se spuse și motivul dar oricum popa nu refuza din principiu nici o astfel de invitație, abia la sfârșitul mesei, când aproape că nu mai putea să respire, întrebă cine se însoară.

– Ai înnebunit, popă? De însurătoare ne arde nouă în plin război?, spuse Maria Luiza ștergându-și gura cu poalele fustei de grăsimea pilafului de rață făcută zob și găină bătrână.

– Care război, femeie?, întrebă la rândul lui popa, abia mai răsuflând și întrebându-se-n gând dacă oare mai are pe acasă triferment și colebil sau măcar niște cărbune medicinal.

– Da' pe ce lume trăiești, omule, se rățoi Maria Luiza, n-auziși la radio, de o săptămână încoace, că e război? Pentru ce crezi că dădurăm masa dacă nu pentru oamenii ăștia care mâine în zori pleacă la război? Și pentru ce crezi că ridicarăm zidul dacă nu pentru apărarea Petrícicăi?

Popa o privi siderat și-și făcu o mare cruce cu mâna dreaptă cu toate că era stângaci.

– Să vă țină Dumnezeu în paza lui cea mare, că nebuni mai sunteți cu toții, spuse popa continuând să se închine. La radio zice de războiul din Irak, care și acela s-a terminat de ceva vreme. Nu e nici un război și nimeni nu pleacă nicăieri de pe la noi, veniți-vă-n fire și vedeți-vă de treburile voastre că vă faceți de răs.

Oamenii mult se întristară că se alese praful de atâtea pregătiri serioase și continu- ară cheful de sărbătorire a faptului că bărbații nu mai erau nevoiți să plece pe front și, ca totul să nu fie de pomană, Dintșor o luă chiar atunci de nevastă pe palida Luminița a lui Crăcănatu', profitând astfel și de prezența popii acolo, în satul Petrícica.

Transatlanticul

Scăldată în lacrimi, Fernanda nu mai aștepta nimic de la viață. În zadar încercaseră toți să-i intre în voie, fata rămânea de neînduplecat, doar lacrimile se scurgeau continuu de o săptămână fără ca nimeni să priceapă ceva. Maică-sa îi cumpăraseră măgelele din sticlă pictată pe care de cinci ani și le dorea, ba chiar și o pereche de pantofi cu toc înalt și vârf ascuțit de care toți ai satului se speriaseră, însă Fernanda continua să plângă cu toate că, într-un fel, se bucurase de noile achiziții, observând cât de ușor se pot rezolva lucrurile uneori. Coana Safta îi făcuse dulceață de coacăze sălbatice ale căror sămburi îi scosese cu vârful acului de cusut vreme de cinci zile, venise și preotul din satul vecin și, cu mâna pusă pe capul fetei, bolborosise vreme îndelungată niște vorbe pe care nimeni nu le înțelesese, Maria Perdita îi aduse cele două farduri ale sale, unul albastru și altul roz, ba chiar și un spray consumat doar pe jumătate dar nimic nu se întâmplă, Fernanda continua să plângă și fața ei cu piele frumoasă și întinsă începu să se usuce și să se înroșească.

– Fată, ești îndrăgostită?, o întrebă maică-sa, dar fata dădu din cap în semn de nu, ceea ce era și mai grav pentru că acesta, se gândise maică-sa, putea fi ultimul motiv pentru lacrimile interminabile ale fetei.

Chiar și atunci când dormea lacrimile curgeau, ceva mai rar însă, dar tot nu se opreau. Tată-su îi spuse că dacă se cumințește, peste o săptămână o va duce în stațiune la Saturn, moment în care Fernanda începu și mai tare să plângă pentru că ea era deja cuminte, în afara faptului că plângea tot timpul, neavând ce-și reproșa. Abia atunci, enervându-se prea tare, tată-su o amenință:

– Ei, las' că atunci te duc la Mangalia să te internez în spital, ca să vadă ăia ce-i cu tine că așa nu se mai poate.

Ca prin minune, Fernanda se opri din plâns îngrozită de gândul că ar putea ajunge pe mâna doctorilor. Cu duhul blândeții, maică-sa o întrebă, a mia oară, ce fusese cu plânsul acela și mai că o podidiră din nou lacrimile. Ca în transă, fata începu să vorbească:

– Acum 10 zile, după ce m-ai trimis la bătrâna și înțeleapta Maria Luiza să-i duc oala aceea nouă de fiert zacuscă și după ce m-am oprit la Maria Perdita să mă mai uit nițel la fardurile ei, am luat-o spre mare că mi-era dor s-o văd. M-am așezat pe un colț de stâncă și m-am uitat la mare vreo oră și îmi plăcea lucirea aia a apei și faptul că apa era limpede și marea liniștită, pescărușii albi care tot țipau și alunecau prin văzduh, delfinii care se vedeau în depărtare tot sărind din apă, cerul senin de un turcoaz inocent și mă gândeam cât de fericiți suntem noi în colțul acesta de paradis terestru și vedeam cum mă voi mărita într-o zi și voi face trei copii pe care îi voi trimite la școală și voi îmbătrâni aici alături de soțul meu și cât de fericiți vom fi noi până vom muri. Și când mă gândeam așa iată cum văd profilându-se la orizont o formă care la început n-am știut ce este dar simțeam deja că e ceva în neregulă, că poate fi ceva tragic și după încă o oră m-am convins. Când s-a mai apropiat nițel mi-am dat seama, după descrierile lui Bandito, că e vorba, nici mai mult, nici mai puțin, de transatlanticul de care se vorbea acum vreun an prin localitate și îmi închipuiam că se îndreaptă drept spre noi și în maxim 10 zile va fi aici și ne va distruge satul și așa se încheia visul meu de viață și plângeam pentru că nu voiam să mor așa tânără, până să mă mărit și să fac copii pe care să-i trimit la școală.

– Da proastă mai ești, fată, spuse maică-sa, ce transatlantic visezi? Cum să încapă transatlanticul pe marea noastră? Acela merge pe ocean, nu pe mare. Și nu puteai să spui de ce plângi? Că te-ai fi potolit mai repede dacă aflai.

– Păi nu puteam, spuse fata, că tot aveam impresia că din clipă în clipă ne va intra transatlanticul în casă și eram împietrită de frică și de supărare.

Maică-sa își făcu socoteala că până la urmă plânsul nu fusese de pomană pentru că se alese cu cinci borcane de dulceață de coacăze sălbatice, cu două farduri și un spray, dar și cu banii dați pe mărgelile și pantofii cu toc înalt și vârf ascuțit, dar una peste alta era bine câtă vreme era în câștig, numai că Fernanda își strică tenul de la atâta șters fața cu cearșaful și îi rămaseră niște răni sub nas și pete roșii sub ochi care se infectară de la fardurile vechi ale Mariei Perdita și așa ajunse fata la spitalul din Mangalia unde i se dădură niște alifii cu care să-și oblojească rănilile. După un an Fernanda se mărită, făcu trei copii deodată pe care-i trimise la școală când creșură, îmbătrâni lângă soțul ei și la 85 de ani muri fericită, cu visul de viață împlinit.

Ploaia și două găini

Se împliniseră trei luni de când nu mai plouase în satul Petricica. Iarba nu mai exista, pământul era crăpat, ars de soare, fântâna aproape secase. În disperarea lor, oamenii crezuseră că Dumnezeu uitase de ei și de aceea raționalizaseră apa, fiecărei familii revenindu-i strict o găleată pe zi. Fuseseră ceva încurcături cu cele formate dintr-o singură persoană pentru că oamenilor nu li se păruse corect ca, de exemplu, înțeleptei Maria Luiza să i se cuvină tot atâta apă cât îi cuvenea familiei Fernandei, unde erau trei oameni, dar până la urmă picară de acord ca cei singuri să aibă dreptul la jumătate de cantitate, moment în care familiile de două persoane săriră în sus pentru că și lor tot jumătate de găleată li se cuvenea. Se instaură atunci găleata unică, marcată pe dinăuntru cu trei semne: pentru o persoană, pentru două și pentru trei, pentru că familii cu patru persoane nu se pomeniseră în sat.

O dată problema rezolvată, se trecu la lucruri mai serioase și anume dezbateră modalității de a aduce ploaia până ce Dumnezeu avea să-și întoarcă din nou fața spre sat, asta după ce toți localnicii fuseseră puși să jure în fața popii din satul vecin că nu au făcut păcate prea mari, lucru pe care îl executară cu toții fără crâncire, până și Bandito care, umbla vorba, cu o seară în urmă se spovedise, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată-n viață. Cum era obiceiul din moși strămoși, se adunară la „La cocoșul galic“ și primul lucru asupra căruia picară de acord fu faptul că trebuie musai renovată cârciuma, bastion al deciziilor supreme. Abia apoi se dezbătu problema ploii. Și tot cum era obiceiul, mai întâi luară cuvântul înțeleapta, apoi cei mai pricepuți în chestiunile sociale.

– Propun, se auzi vocea răgușită a înțeleptei Maria Luiza, să facem cum făceau bătrânii noștri strămoși, adică să invocăm niște spirite, să facem niște farmece, chestii

de genul ăsta.

Lumea o privi strâmbând din nas pentru că nimeni din sat nu știa să face farmece și oricum trăiau cu frica lui Dumnezeu, căruia nu-i prea plăceau lucrurile de genul ăsta dar Maria Luiza se grăbi să le spună că nu despre farmece rele e vorba, cu alte cuvinte, nu la magia neagră spune ea să se apeleze, ci la cea albă cu care Dumnezeu nu are nimic de împărțit. Oamenii iar ridicară din umeri pentru că fie ea magia asta albă sau neagră, oricum nimeni nu se pricepea.

– Și cum propui să facem, Mario?, întrebă Bandito cu un ochi la cer și altul la Maria Perdita, care crescuse destul de mult încât să aibă dreptul să participe la întrunirile satului.

– Păi, dacă-mi amintesc bine, spuse femeia după ce-și dresе glasul plin de tutun, moșii mei făceau cam așa: lua o găină neagră pe care o sacrificau în miez de zi și-i adunau sângele într-un ibric. Apoi lua o alta albă pe care o sacrificau în miez de noapte și tot în ibric îi adunau sângele, pe care apoi îl amestecau cu cel al găinii negre. Se făcea un foc mare în noaptea cu lună plină și se arunca sângele în foc, dar doar jumătate, pe când jumatea ailaltă se arunca pe jos, în jurul focului. În timpul acesta cel mai bătrân om al satului spunea o rugăciune cu voce tare și... parcă mai era ceva, dar nu-mi amintesc ce.

În cârciumă se lăsă o tăcere deplină ca Maria Luiza să-și amintească ultima parte a vrăjii albe, dar pe femeie o înecă o tuse din care un sfert de oră nu se mai putu opri, abia apoi, parcă iluminată dintr-o dată, spuse:

– Gata, știi. Mai avem nevoie de o pană de vultur și de un dinte de cal pe care cel care spune rugăciunea să le arunce la sfârșit în mare. Asta-i tot.

– Da' câte găini negre știi tu în sat, Mario?, întrebă Dovlecel căruia i se tot proptea

privirea în decolteul Frosinei care iar se pregătea să alăpteze.

– Ba știu eu, în satul vecin, se grăbi Bandito să spună, numai ziceți-mi când aveți nevoie de ea.

Acum era timpul ca Emcaterina să intre în scenă cu cunoștințele ei nemărginite, ca să stabilească exact când avea să fie lună plină, lucru de care se apucă în chiar seara aceea. A doua zi anunță că perioada optimă vrăjitoriei avea să fie fix peste o săptămână, timp suficient pentru a se face rost de găina cea neagră din satul vecin. Dar se mai ivi o problemă: pana de vultur și dintele de cal. Consuela își aminti că văzuse ea cu multă vreme în urmă, până să pățească minunea violului, pe care toți o considerau nenorocire, văzuse deci undeva în podul casei o pasăre împăiată dar care nu-și amintea de cei soi este. Urcând cu greu scările, Consuela ajunsese în pod unde răscoli printre lemne și tablouri, cioburi și oale ruginite și într-un târziu dădu de pasărea împăiată mâncată de carii care se dovedi a fi fost, cândva, un mândru uliu, ceea ce era bine pentru că și uliul făcea parte din clasa vulturilor, numai că la coborârea din pod, atentă să protejeze cât mai bine pana, nu văzu prima treaptă a scării și se prăvăli pe podea cu un sunet teribil, unde își rupse piciorul drept, motiv pentru care umblă cu el o lună prins între două scânduri căpătate din bună voința Mariei Luiza. Rămăsese problema dintelui de cal și toți ai satului își îndreptară retoric privirea spre Fane Nemărginitul, singurul mândru deținător al unei gloabe ca vai de lume. Însă Fane se uită ca la felul paispe, nepricepând ce vor toți de la el.

– Hai, Nemărginitule, nu fă pe prostu', zise același Bandito, știi că de tine depinde ploaia, așa că fă bine și scoate gloabei un dinte, că nu i s-o trage de la atâta lucru.

Vrând, nevrând, când auzi Fane Nemărginitul că de el depinde soarta satului, luă un fierestrău și, după ce îmbătă calul, îi tăie un dinte, ăl mai mândru și mai zdravăn,

cu care se prezentă peste două zile la „La cocoșul galic“. Obiectul fu pus în același loc cu pana de uliu însă nimeni nu-și amintea exact cine e cel mai bătrân din sat. Unii spuneau că înțeleapta Maria Luiza, alții că Roată a lui Spanac, care nu mai ieșise din casă de doi ani că nu-l mai țineau picioarele. Într-un final se decise că Roată e cel mai vârstnic locuitor al Petricicăi și chiar așa, fără să-l mai țină picioarele, moșul era transportabil, pentru asta fiind necesar doar un scaun mai solid.

Veni noaptea cu pricina, cea cu lună plină. Cu o zi în urmă găina cea neagră adusă de Bandito din satul vecin fu sacrificată și sângele strâns într-un ibric ce căzu în grija lui Bandito, că doar el riscase să facă rost de orătanie. Pe Roată îl puseră într-un scaun mai solid, cu spetează, să nu se prăbușească omul în timpul incantației, sacrificară și găina albă al cărui sânge îl uniră cu cel al celei negre, moșul spuse rugăciunea lângă vâlvățile focului și chiar dacă se mai opinti reuși, totuși, s-o ducă la capăt, sângele fu vărsat jumătate în foc și jumătate pe lângă, pana de uliu roasă de carii și dintele gloabei lui Nemărginitul aruncate în mare, apoi oamenii plecară acasă cu conștiința împăcată că făcuseră tot ce era necesar și se puseră pe așteptat urmările magiei, adică venire ploii. A două zi, când se crăpă de ziuă, mai întâi se auzi un bubuit. Peste 10 minute, încă unul și apoi încă unul. La fix 10 minute de ultima bubuitură începu să plouă mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare. Fericiți că magia reușise, se strânseseră la „La cocoșul galic“ să sărbătorească, știind că, de acum, în caz de nevoie, aveau la ce apela. Numai că la știrile de la orele 17 de la radio Bandito fu primul care auzi.

– Cercetători de la Crângul lui Bot s-au deplasat în dimineața aceasta într-o zonă de pe litoralul românesc, unde au testat rachete cu ajutorul cărora se poate produce ploaia. Experimentul a fost încununat de succes. La momentul acestei transmisiuni, la mare plouă, după trei luni de secetă.

Tristețea oamenilor fu nemărginită la aflarea veștii că nu ei aduseră ploaia, ci unii care împușcaseră norii și aceeași tristețe avea să crească în următoarele două săptămâni din cauza inundațiilor produse pentru că ploaia nu mai avea de gând să se oprească. Statul trimise ajutoare numai că în Petricica nu ajunseră. În plus, calul lui Nemărginitul își dădu obștescul sfârșit, după ce locul dintelui tăiat cu fierăstrăul se infectă.

Dragostea în vreme de secetă

Dacă noaptea mai era cum mai era, ziua căldura transforma satul Petricica într-un cuptor încins. Marea înălța mirajele ei neconținut, totul era un abur dens, ca în zilele cu ceață. Apa iarăși se raționalizase, găleata marcată pe dinăuntru cu trei semne reintrându-și în drepturi. Oamenii nu mai puteau munci, stăteau tolăniți în case cât mai dezbrăcați, ulițele satului erau pustii iar întâlnirile de la „La cocoșul galic“ se mutaseră noaptea, când aerul devenea mai respirabil. Seceta dură trei luni, timp în care nici un vapor nu fu văzut pe marea care oricum scăzuse semnificativ, de toți gândeau în taină că e foarte posibil să sece. Câteva familii care creșteau porci făcuseră o mică revoltă în urma căreia obținuseră dreptul de a primi mai multă apă pentru animale. Din nefericire nu se putea asigura și apa pentru boul coanei Clara Despletita, singurul din sat, și asta pentru că animalul obișnuia să bea indecent de mult, tot ce putuse primi în plus femeia fiind trei sferturi de găleată.

– Las', c-o să aveți voi nevoie de bou pentru arat, spuse cu năduf Clara Despletita care-și purtase toată viața lunga podoabă capilară de culoarea cânepii despletită. Să vedem atunci la cine veți apela, zise ea și avea dreptate pentru că toți se foloseau de boul ei în schimbul unei părți infime din recolta și așa firavă.

Și pentru că în sat nu era nici un fel de activitate și plictiseala atinsese cote ucigătoare, bruna Iolanda se hotărî să plece prin stațiuni să muncească ceva, măcar se alegea și cu bani, și cu anturaj. În stațiuni vremea era la fel de secetoasă dar în plus erau turiștii, cu care nu te puteai plictisi. Mai întâi găsi de lucru la un restaurant mic pe malul mării unde spăla vase și pahare, mătura, debarasa mesele și cumpăra, dimineața devreme, ziarul șefului, pe care i-l așeza alături de cafeaua aburindă care îi era preparată în fiecare dimineață fix la orele 9, cu două pliculețe de zahăr alături

și lapte condensat, lucru pe care bruna Iolanda nu îl văzuse niciodată. Toată treaba dură mai puțin de o săptămână pentru că ba farfuriile rămâneau slinoase, ba paharele pătate, ba mesele din plastic cu urme de suc de roșii și în ruptul capului fata nu voia să folosească sticla de clor, așa cum îi spusese patronul, pentru că, spunea ea, mirosea urât și era alunecos pe mâini, în plus, nici rostul nu i-l vedea. Totul culmină când îi puse unui client în brațe tava cu farfuriile de ciorbă de burtă. Atunci, patronul urlă atât de tare încât bruna Iolanda își dezbracă în grabă șorțul de pe ea, luând-o la fugă și oprindu-se abia la un kilometru mai la vale, drept în fața unui minihotel destul de cochet.

Îi păruse rău că fusese nevoită să plece de la restaurantul Hystria pentru că de vreo două zile ochise un băiat frumos care părea a-i face semne. Intră în minihotel și întrebă dacă aveau ceva de lucru și pe loc o angajară pe post de cameristă, după ce i se făcuse un instructaj țeapăn care spunea că nu are voie să se atingă de lucrurile turiștilor și de antenele televizoarelor care cu greu fuseseră fixate astfel încât să prindă un program tv. Tot ce avea de făcut era să schimbe lenjeriile, să dea cu aspiratorul în camere și pe holuri, să spele băile și wc-urile și, o dată la două săptămâni, să spele geamurile. Primea în schimb masă, casă și ceva bani. Nici nu intră bine bruna Iolanda în minihotel când dădu de ceva ce nu văzuse în zilele ei și nici nu-și închipuise că poate exista: un negru. Mai întâi îl privi blocată, incapabilă de vreo mișcare sau sunet. În tot cazul, o trecu un fior de sus până jos cu atât mai mult cu cât omul era uriaș, având cam un metru și nouă zeci.

Hotărî, într-o fracțiune de secundă, că îi place și când realizează pentru prima oară, când îi făcuse într-o dimineață patul, că patul miroase cu totul altfel decât a celorlalți, hotărî deci să afle misterul pielii lui negre și lucioase care mirosea altfel decât cea a

oamenilor albi. Dar cel mai mult se bucură că avea ce să le povestească oamenilor din sat când seceta avea să treacă și se va întoarce toamna, la sfârșit de sezon, acasă. Își luă inima în dinți și într-o dimineață, înaintea de plecarea omului cu piele neagră la plajă, intră în camera lui și îl rugă să o lase să-i pună mâna pe piele să vadă dacă e la fel cu a ei, lucru care pe turist îl bucură nespus și-l făcu să înceapă să-și schimbe părerea despre români pe care, până în clipa aceea, îi considera cam reci. Tare se uimi bruna Iolanda când constată că nu e nici o diferență între pielea ei și pielea negrului, singura diferență fiind cea de limbă pentru că oricât se chinuise să priceapă ce spune omul, nu reuși. Pricepu totuși că „helău“ trebuie să fie un fel de „ziua bună“, și că „ochei“ trebuie să fie un soi de „da“, dar ce o amuza cel mai tare era că dimineața, când îi intra în cameră, de câte ori îi spunea „Bună dimineața.“ el răspundea cu „monin“.

Până într-o zi când negrul se cam sătură de atâta „bună dimineața“ și de chicotele fetei și puse o mână zdravănă pe ea și o rostogoli în pat iar experiența prin care trecu bruna Iolanda nu avea s-o uite niciodată pentru că nu i se mai întâmplase să treacă prin ce a trecut cu negrul și așa îi plăcuse de mult încât vreme de zece zile cât mai stătu negrul la minihotelul „Floarea litoralului“, în fiecare dimineață, omul o rostogolea în pat și-i făcea același lucru, promițând că o să vină și la anul, cel puțin asta înțelese fata din semnele pe care i le făcuse la despărțire. Beată de fericire se întoarse în Petricica și nu știa prea bine de ce dar totul i se părea mai frumos și simțea așa, într-un fel ciudat, că plutește. Maică-sa o văzu că s-a întors schimbată dar nu bănuî motivul, în tot cazul fusese foarte mulțumită când fata îi puse în palmă uriașa sumă de opt sute de mii de lei, bani cu care dădu fuga în satul vecin și cumpără o copaie de plastic mov, un batic albastru cu buline maro, o pereche de pantofi cu toc pentru că voia să fie cea mai elegantă de la cârciuma „La cocoșul galic“ și un aparat de radio vechi pe care-l

făcu praf la intrarea în sat, împiedicându-se de prima treaptă a scării de la intrarea în casă. Abia atunci văzu că preșul era pus pe dos.

Nimănui nu povesti fata de omul cu piele neagră însă mare îi fu uimirea când după ceva vreme începu să-i crească burta. În suspinele maică-sii, după câteva luni fata dădu naștere unui băiat, moment în care maică-sa se prăbuși de supărare când văzu că pruncul are pielea neagră iar bruna Iolanda, cu plodul în brațe, se duse să facă un scandal monstruos la porțile ambasadei Gabonului unde mare-i fu mirarea când dădu, pe post de paznic, tocmai de bărbatul negru care o necinstise pe litoral, pe vreme de secetă. După o lună trimise în sat o fotografie cu ea și pruncul, înconjurați de cele 24 de rude ale proaspătului soț, poză pe care maică-sa o ținu ascunsă de cum o primi iar într-o noapte cu lună plină o arse pe malul mării în timp ce spunea rugăciuni și arunca în foc sângele unei găini albe proaspăt sacrificate.

Televizorul japonez

Sătui de știrile de la orele 17 pe care le puteau asculta numai la radio și care, așa traseră concluzia, uneori mințeau, oamenii din Petricica se hotărâră să pună mână de la mână și să cumpere un televizor pe care să-l așeze la cârciuma „La cocoșul galic“, acolo unde se dezbăteau evenimentele sociale ale satului. Bandito se oferă să meargă el să cumpere de la oraș televizorul însă lumea cam strâmbă din nas a neîncredere, lucru care până la urmă îi conveni când își dădu seama că trebuia să care singur ditamai televizorul. După îndelungi împărțeli care toate dădeau cu virgulă, țăranii aflară că fiecare familie trebuie să dea suma de 500 de mii de lei pentru a se putea achiziționa mândrețea de televizor, marcă japoneză ultimul răcnet.

Își acordară un răgaz de trei luni pentru ca întreaga sumă să poată fi strânsă apoi, după trei luni, se hotărî ca la oraș vor merge după televizor Truțu Felie, pentru că era priceput la cumpărături și Ilie Cașcaval, pentru că avea căruță cu măgar. Porniră dis de dimineață spre Mangalia, cu toate că mulți propuseră să se meargă la Constanța, dar cum cu măgarul lui Cașcaval niciodată nu se știa prea bine, deciseră că mult mai în siguranță se aflau la Mangalia. Inițial, măgarul nici nu avu de gând să se miște dar când Cașcaval scoase o scrumbie afumată, bietul dobitoc se puse pe mers și merse el ce merse cu scrumbia agățată în fața ochilor până se opri. Atunci coborî Cașcaval din căruță și dădu scrumbia măgarului, care se puse iar pe mers.

Lui Cașcaval orașul i se părea Parisul însuși, cu vitrinele lui aliniat la stradă și cu piața mare și bogată, cam înghesuită, e drept, dar plină de de toate, inclusiv de lucruri care nu-și imagina că există. De exemplu, nu văzuse portocale în viața lui și nici piersici fără păr, așa cum nici andive nu văzuse, ce să mai vorbim de fenicul. Aproape că uită Cașcaval de ce venise la oraș când, coborând din căruță să intre în

magazinul cu televizoare, văzu o fată cu o fustă ceva mai lungă decât o curea. Tot uitându-se la picioarele fetei luă bordura în picioare, apoi se lovi cu capul de un stâlp, după care Felie îl trase de mânecă și intrară, în sfârșit, în magazin unde instantaneu îi luă ochii o mașină de spălat pe care își puse în cap ca într-o zi să și-o cumpere, noroc că Felie îi aminti că nu ar avea ce face cu ea din moment ce în sat nu exista curent electric.

Se plimbară cei doi petricieni îndelung printre rafturile cu televizoare și până la urmă aleseră unul cu diagonala de 72 de cm, cu nume japonez. Îl plătiră și constatară că le mai rămăseseră 200 de mii de lei, cu care merseră la o terasă și băură câte o bere, apoi cumpărară câte un șuberek care lui Cașcaval îi zăpăci definitiv papilele gustative și le mai ajunse și de câte o sticlă de Fanta de care omul se îndrăgosti subit, drept care o păstră să aibă pentru acasă. Apoi se suiră în căruță cu televizorul și porniră, cu scrumbia agățată în fața ochilor măgarului, înapoi spre sat. Spre seară ajunseră frânți de oboseală și morți de foame, Cașcaval amețit de miraculosul oraș, se opriră la „La cocoșul galic“ unde oamenii îi așteptau încă de dimineață, de la plecare și descărcară televizorul pe care-l puseră pe teigheaua barului.

Bandito, mai iute de minte, trăsese deja două fire de la stâlpii de curent electric și toată lumea își ținu răsufierea de teamă ca Bandito să nu pună cumva firele invers. Până și popa din satul vecin fu chemat la inaugurare și oamenii abia de mai răsufiau când tot Bandito apăsă primul pe butonul de deschidere a televizorului. Mai întâi apărură niște purici și niște dungi, chestie care ținu preț de vreo cinci minute. Apoi apărură niște dungi mai late și, nervos, Bandito se așeză pe un scaun cerând liniște deplină și se apucă să apese pe toate butoanele la rând. „Ah!“, se auzi la un moment dat un suspin pe care înțeleapta Maria Luiza nu și-l putu reprima de emoție, exact atunci

când ecranul se umplu de purici colorați. „Ah! Ah!“, făcu și Despletita, din pricina acelorași emoții. Timpul trecea și tensiunea ajunsese la maxim, oamenii dădeau semne de nerăbdare, se făcuse miezul nopții și tuturor le era somn. Maria Perdita își sprijini frumosul cap pe masă și, conform legilor gravitației, părul ei ca mierea curgea râuri, râuri spre podea, casta Letiția își așezase picioarele pe scaunul de lângă ea și adormi în timp ce Dovlecel stătea cu ochii priponiți la bluza din pânză topită prin care se întrezăreau mugurii sânilor căutându-și forma iar bătrâna Consuela bățâia nervos din picior în așteptarea imaginilor din televizorul cel nou. La un moment dat, în liniștea monumentală din „La cocoșul galic“ se auzi un pârâit urmat de un trosnet și toți, fără excepție, crezură că venise, în sfârșit, imaginea, dar era doar scaunul șubred pe care stătea Covrig cu burta lui imensă.

– Da’ ne mai ții mult, Bandito, cu puricii ăștia la televizor?, întrebă Nemărginitul pierzându-și răbdarea.

Popa se închina când și când și mai spunea cu voce mică o rugăciune.

– Da’ ce vină am eu că ați cumpărat televizor șuchiu?, răspunse nervos Bandito care sfârși prin a da un pumn în televizor, având grijă să nu lovească taman în ecran. Ca prin minune, televizorul prinse a merge și iarăși își ținură cu toții respirația, de data asta de încântare. Dar tot se vedea prost, ceea ce era mult mai bine decât înainte, când nu se vedea nimic. Isteței Emcaterina îi trecu prin cap să facă repede cineva un cerc de sârmă în loc de parabolică, moment în care oamenii o priviră straniu că nimeni nu pricepea ce e aia parabolică așa că fata puse mâna pe prima sârmă mai lungă ce-i ieși în cale, o făcu colac și o legă de televizor și, cu sârma colac în mână, prinse a se plimba peste tot până ce oamenii strigară cu toții în cor:

– Stai așa!, clipă în care fata amuți pe poziție.

Bandito luă telecomanda și sonorul televizorului umplu spațiul și oamenii se declară satisfăcuți. După câteva minute de privit fără respirație, înțeleapta Maria Luiza, despre care umbla vorba că în tinerețe prinsese un nisetru de 120 de kg, strigă:

– Ce dracu', Doamne iartă-mă, ați adus spurcăciunea asta în sat?, asta pentru că tocmai se dădea un film cu bulină roșie în care scria cu negru numărul 18, dar în afară de femei nimeni nu o auzi pentru că bărbații erau prea atenți la acțiune ca să mai audă altceva. Înțeleapta Maria Luiza se duse la Emcaterina și-i luă din mână sârma făcută colac pe care o smulse din televizor strigând:

– Mie să-mi dați banii înapoi chiar acum că nu degeaba m-am chinuit trei luni de zile să-i strâng, ca să aveți voi ce vedea la porcării de genul ăsta, spuse cu năduf îndoind sârma dar imediat își atrase oprobriul public masculin.

– Da' stai, femeie, că o să dea și știri, ai răbdare și pune naibii parabolica la loc că-i păcat de Dumnezeu la cât ne-am chinuit cu toții să avem televizor japonez, spuse Fane Țambal la rândul lui, începând să alerge după Maria Luiza care nu voia să dea parabolica din mână.

– Atunci eu vreau parte din bani înapoi, că nu vreau să văd decât știri și nu porcăriile astea, nerușinaților. Măine vreau jumătate din bani înapoi și n-aveți decât să vă pociti mințile cu spurcăciuni. Și tu, popo, ce ai de spus?, întrebă ea tăfnoasă.

– Păi, ce aș putea spune, Mario Luiza, răspunse popa în timp ce trăgea cu ochiul la televizor în așteptarea restabilirii imaginii, eu cred că nu e creștinește cum procedezi, toți ați făcut economii pentru televizorul acesta care vă va aduce mai multă cunoaștere...

– Da, cunoaștere de porcării, popo, nu ți-e frică de Dumnezeu? Care cunoaștere, nu vezi ce dau ăștia?

– Dar sunt și multe emisiuni educative, Mario, continuă popa, nu te grăbi să tragi concluzii greșite, o să vezi că în curând n-o să te mai dezlipești de ecran, sunt și filme seriale mexicane cu povești frumoase de iubire, și desene pentru copii, ia să vezi ce bine o să prindă satului toate astea.

Maria Luiza, care văzuse multe la viața ei, trebui să recunoască în gând că problemele legate de televizor și de emisiunile lui o depășesc așa că se hotărî să mai aștepte o zi ca să se pună la punct cu noile informații. Numai că de a doua zi începu un vacarm greu de imaginat. Fiecare voia să vadă altceva. Bărbații, filmele cu bulină roșie de noapte, meciurile de fotbal și știrile, femeile, filmele mexicane cu bărbați frumoși și musculoși și știrile, copiii, desenele animate așa că în cele din urmă se afișă o listă pe ușa „Cocoșului galic“ ca să știe fiecare când să vină la televizor. De când cu televizorul, toate treburile se smintiră în sat, lucru care ținu vreme de două luni, moment în care oamenii primiră amendă de la stat pentru furtul de curent electric iar televizorul confiscat ajunse în casa primarului din satul vecin. Și cum în planurile guvernului nu intra și aducerea curentului electric în satul Petricica, oamenii se reîntoarseră la știrile de la orele 17 de la radio care, chiar dacă uneori mințeau, tot erau mai bune decât nimic.

Înfrățirea petricienilor

În satul Petricica, ridicat pe cea mai înaltă colină de lângă mare, evenimentele din '89 trecuseră în cea mai desăvârșită liniște și nepăsare nu pentru că oamenii înșiși erau nepăsători de felul lor, ci pentru că pentru ei timpul celorlalți avea o anumită dimensiune care nu le spunea nimic, așa cum și timpul petricienilor avea o altă dimensiune care celorlalți nu le spunea nimic. Ceea ce era valabil pentru toată lumea, nu era obligatoriu să fie și pentru ei.

De exemplu, auziseră de multe ori că toată lumea trebuia să nu precupețească nici un efort pentru mărirea producției la hectar, dar singurul lucru care îi pusese în încurcătură în această cerință era cuvântul „precupețească“, singurul de care nu auziseră vreodată, pentru de producție la hectar pur și simplu nu putea fi vorba acolo, lângă mare, unde în solul sărat și plin de scoici măcinate de valuri și timp nu se putea cultiva nimic. În aceste condiții, oamenii din sat nu avuseseră nimic de împărțit cu conducerea comunistă de stat și de partid, pe principiul „dacă tu nu mă deranjezi pe mine, nici eu nu te deranjez pe tine“, beneficiind, în acest sens, de o autonomie perfectă. Și chiar dacă prinseră câteva zile de știri bruiate în decembrie '89, nu pricepură mare lucru din mulțimea de găfâituri și strigăte, așa că închiseseră radioul care, considerau ei, nu mergea bine din cauza bruiajului de la turci, că doar ei erau cel mai aproape. Adevărata zi de sărbătoare fusese cea în care venise o mașină cu ajutoare.

Cei doi oameni din mașina străină nu vorbeau românește dar cu ajutorul Emcaterinei care cunoștea înțelesul cuvintelor precum „help“ pricepură că e vorba de o donație umanitară care consta în cărți, lucru care îi bucură nespus pentru că la ei în sat cu adevărat nu puteai găsi nici o carte. Nici faptul că majoritatea cărților primite

cadou erau în altă limbă nu îi deranjă pentru că important li se părea gestul de omenie și mai puțin faptul că nu pricepeau nimic nici din cărțile străine, care nici măcar poze nu aveau, nici din cele românești, care vorbeau limbi străine. Însă tot răsfoind înfierbântată prin maldărul de cărți, Emcaterina descoperi una în română despre un sat foarte asemănător cu al lor pe nume Macondo și toată lumea fu surprinsă pozitiv, ba chiar încântată, să găsească în acel sat din acea carte câte un personaj foarte asemănător cu cele din Petricica și pentru că auziră că era la modă ca sate din diferite țări să se înfrățească într-o pace planetară, într-o seară, când oamenii se întâlneau la „La cocoșul galic“, luară decizia ca de a doua zi cele două sate să devină surori, drept care a doua zi dimineață apărură la intrarea în sat o placă vopsită în alb pe care sta scris cu roșu „Petricica sat înfrățit cu Macondo“, lucru care avu neașteptatul dar de a întări și crește stima de sine a petricienilor.

Mai găsisese Emcaterina o carte a unuia numit Martin Heidegger pe care de o săptămână încerca să o descifreze dar singura concluzie la care ajunsese fu că volumul este atât de plin de greșeli încât pur și simplu devine ilizibil și neinteligibil, cel puțin așa îi răspunse lui Despletita când aceasta o întrebă ce a apucat-o de a arunca cartea din mână, de parcă ar fi ars-o. Mai primiseră o alta despre tradiția creșterii viermilor de mătase în China, alta despre nevrozele și psihozele adultului pe care Emcaterina o puse la loc de cinste în raftul cu literatură de specialitate din domeniul medicinei, alta cu interpretarea viselor pe care o ținea sub cheie, într-atât de interesată se arătă lumea încât fata se gândi că i-ar putea trece prin cap vreunui s-o fure, alta cu scrisorile unuia pe nume Thomas Mann, alta despre influența radiațiilor gama asupra anemonelor dar nimeni nu știa ce e aia anemonă, alta cu un nume din care nu era nimic de priceput, „Psihosociologia grupurilor“, alta despre inventarea simbolului

care intra tot în categoria cărților fără interes, alta cu povești filosofice din toată lumea pe care fata o considera bună de citit seara în fața oamenilor și mai primiseră multe cărți din care Emcaterina încropi o bibliotecă la care se putea apela pe bază de abonament gratuit pentru cei din sat și contra unei sume modice de bani pentru cei din alte sate.

Dar cel mai mult le plăcu oamenilor cartea despre satul cu care se înfrățiseră pentru că și înțeleapta Maria Luiza se regăsisese într-un personaj numit bunica și care știa cel puțin la fel de multe lucruri ca ea, și Maria Perdita se recunoscă într-altul, o fată tânără ca ea, cu părul lung ca al ei, moment în care interveni o altercație cu Despletita care-și revendica același personaj, și popii din satul vecin oamenii găsiindu-i un alter ego și, până la urmă, fiecare avu parte de câte un personaj în oglindă, inclusiv satul, astfel că ajunseră la concluzia că oamenii sunt pe tot la fel numai că au nume diferite. După o săptămână de specializare în nevrozele și psihozele adultului, Emcaterina începu să țină ședințe de medicină, așa cum îi plăcea să le numească, în cabinetul deschis în timpul dimineții în cârciuma „La cocoșul galic“ și toți aflară, unul câte unul, de ce suferă fiecare. Iar dacă lui Bandito îi găsisă o nevroză ușoară pe fondul nerezolvării complexului oedipian cu posibilități de recuperare, pe Dovlecel îl diagnostică, după trei zile de căutări și coroborare a datelor, cu un început de schizofrenie care risca să devină galopantă dacă nu era tratată, iar lui Tică Ușchitul îi găsi un fel de paranoie. Restul, complexe de inferioritate ușor tratabile, începuturi de depresii și manii ținute toate în cea mai deplină siguranță grație deontologiei medicale care interzicea practicicianului expunerea bolilor în public. După numai o săptămână întreg satul era diagnosticat iar oamenii ajunseră la concluzia că orice om normal trebuie să aibă o boală.

Cu cartea de vise, însă, începu o întreagă tărașenie pentru că Emcaterina voia s-o

citească în același timp în care și înțeleapta Maria Luiza, și bătrâna Consuela, și Maria Perdita voiau același lucru. Și dacă cele două femei în vârstă își revendicau dreptul pentru singurul motiv că oricum se pricepeau la vise, Maria Perdita susținea sus și tare că nu e mai proastă ca Emcaterina, în ciuda anilor ei de școală. Până la urmă o citiră împreună, adică Emcaterina citea și celelalte ascultau. După diagnosticarea satului, se trecu la interpretarea viselor, lucru pentru care se stătea la coadă încă de la 7 dimineața pentru că fiecare era curios să afle ce înseamnă ceea ce visase cu o noapte în urmă și tot satul se puse pe visat, așa încât la orele 7 seara nu mai era nimeni pe ulițe, oamenii grăbindu-se să se culce mai repede ca să viseze mai mult. Problema se ivi atunci când cele patru femei nu picau în ruptul capului de acord în privința semnificațiilor viselor, astfel că oamenii plecau mai smintiți decât veniseră, pentru că la același vis primeau mai multe interpretări.

De exemplu, într-una din dimineți, lui Cașcaval i se spuse de către Emcaterina că visul lui traduce o angoasă, cel mai probabil una a castrării, pe când Maria Luiza îi spuse că același vis înseamnă că i se va fura ceva din casă în săptămâna care urma, drept care omul, sfârtecat de teama de castrare era prins între două fobii: cea a castrării înseși și cea a viitorului furt. Și tot așa țărani primeau interpretări peste interpretări de nu mai știau ce să creadă cu visele lor, așa că se hotărâră ca pentru timp să nu mai viseze, lucru care unora chiar le ieși. După alte două săptămâni de aflat lucruri aiuritoare de la cele trei femei, că Maria Perdita nu putea fi pusă la socoteală, se iscă scandalul pentru că Emcaterina nu voia în ruptul capului să fie de acord cu interpretările celor două bătrâne care pe drept cuvânt nu pricepeau nimic din felul în care fata vorbea.

– Da' tu nu dai fata la școală, Consuelo?, întrebă înțeleapta Maria Luiza.

– N-o dau, fă, nu vezi că dacă merge la școală bolânzește?, răspuse Consuela arătând spre Emcaterina. Tu înțelegi ceva din ce spune asta?

Și pentru că oamenilor li se făcuse frică să mai vină dimineața la cârciumă ca să li se interpreteze visele de noapte, în curând renunțară unul câte unul, mai cu seamă că popa din satul vecin le spusese că e împotriva Domnului tot demersul acesta cu visele. Încercase Emcaterina să-i spună că e vorba de chestii științifice, dar popa nu se lăsă înduplecat, astfel consemnându-se o mărunță, dar importantă victorie a religiei împotriva științei.

– Dar ce or face frații noștri, macondonezii?, întrebă într-o zi senină de aprilie Truțu Felie. Oare n-ar fi bine să le facem o vizită așa, ca între frați?

Oamenilor le sclipiră ochii la așa idee.

– Dar pe unde Dumnezeu o fi satul ăsta?, întrebă Nemărginitul.

Emcaterina își aminti că văzuse printre cărțile primite ca ajutoare o hartă amănunțită dar după trei ore obositoare de căutare încă nu găsiseră Macondo drept care ajunseră la concluzia că satul ori există dar nu-i trecut pe hartă, ori între timp a dispărut și a fost șters din hărți.

– Dar noi om fi pe-acolo?, se trezi și istețul Bandito, și oamenii se puseră pe căutat satul Petricica pe harta lumii și după alte patru ore tot Bandito îl găsi și începu să chiuiască de fericire. Adevărul e că pe hartă scria negru pe alb Petricía dar în bucuria generală nimeni nu observă că lipsește un c, nici că al doilea i are accent pe el și nici măcar că acel sat nicidecum nu era pe harta României, ci a Mexicului.

Uluitoarea nuntă a Despiei

Cea mai fascinantă experiență au trăit-o oamenii din Petricica în ziua când Brânză a lui Agamemnon și-a măritat fata. Era la început de toamnă, o toamnă bizară, de altfel ca în ultimii 10 ani, pentru că toți observaseră că vremea s-a scrântit doar că nimeni nu se mai întreba de ce, pentru că răspunsul se știa: rușii, eternii ruși. În anul acela toamna venise ca niciodată: cu bubuituri puternice pe cer urmate de un soare năpraznic, cu ploii repezi, fierbinți urmate de minute lungi de grindină și ninsoare, cu vânturi șfichiuitoare urmate de adieri îmbălsămate cu mirosul toamnei nebune care nu se mai hotăra ce să facă. Oamenii din satul vecin mergeau zi de zi la biserică să se roage de vreme bună, cei din Petricica, pentru că biserica nu le era la îndemână, se rugau pe unde apucau, de obicei la „La cocoșul galic“, împreună, în gând, preț de cinci interminabile minute.

Când se hotărî că pe fata lui Brânză a lui Agamemnon avea s-o iau de nevastă cetățeanul Viorel Ionete din satul vecin, Brânză se gândi că cel mai bine era să po-trivească nunta într-o joi, singura zi în care nu era nimeni la biserică. Vorbi cu popa, care încuviință cu o încruntătură la fel de bizară ca toamna din acel an, promițând că nu va uita ca pe 13 a lui octombrie să deschidă porțile bisericii pentru nunta lui Viorel și a Despiei, botezată astfel pentru că la naștere avea o culoare nemaivăzută, de parcă ar fi fost despielițată, lucru care îi provocase maică-sii o depresie post-partum de toată frumusețea din care cu greu își revenise pe parcursul a doi ani de zile, cu ajutorul Emcaterinei care se afla la vremea aceea la apogeul carierei de psihoterapeut. Nenorocirea în ceea ce o privea nu era faptul că tot satul urma să vină la nunta Despiei al lui Brânză, ci unde urmau să meargă după aceea la masă, fiind atât de mulți și, desigur, bucatele atât de puține. Două zile și două nopți la rând munciră femeile

din Petricica să facă pâine de casă și tortul miresei, pe care-l încropiră din blat de pâine însiropat cu apă și zahăr, din dulceață de afine frecată cu smântână dulce și-l ornară cu bomboanele de ciocolată găsite de Maria Perdita undeva, printr-un dulap vechi din casă. Se împrumută tatăl Despiei și cumpără 20 de găini din care tot femeile gătiră un pilaf gustos, o supă cu tăiței de casă și, din carnea fiartă, friptură la tavă cu mult usturoi peste care înțeleapta Maria Luiza, despre care umbla vorba că prinsese pe vremuri un nisetru de 120 de kg, trântise un pumn de curry pe care-l căpătase de la un străin în locul unui calcan cam pricăjit.

– Eu am pus cât am putut, spuse cu năduf Brânză a lui Agamemnon, loc de nuntă, antreuri, băutură și restul mâncării să se îngrijească cuscrul mare, că el e mai avut, și toată suflarea satului fu de acord că Brânză judecă bine.

Cuscrului nu-i plăcu fata, și nici nu era de mirare la cât de grasă era și mai ales având în vedere piciorul stâng, oleacă mai scurt ca dreptul, dar nici cu Viorel nu se prea mândrea, cel puțin nu cu mâna dreaptă care de la natură era strâmbă, și nici cu fața plină de bube care nu treceau cu toate alifile pământului, însă se gândea că dacă așa vrea Dumnezeu, ca Viorel al lui s-o ia pe Despia a lui Brânză, oricum nu avea cum se împotrivi. Cam strâmbă din nas Ionete aflând că trebuie să vadă de loc de nuntă și de celelalte marafeturi și cum nu avea unde să ducă nuntașii la vreo cârciumă, se gândi că maidanul din spatele casei e tocmai potrivit unui asemenea scop. De fapt, nu despre un maidan era vorba, ci despre un câmp nelucrat, pe care nu-l mai folosise de mult. Se împrumută la vecini de mese și de scaune și le așază în formă de U, astfel încât să încapă oamenii și pe o parte, și pe cealaltă. Singura problemă care rămânea de rezolvat era muzica, dar îi scoase din necaz Costea Zbanț care nu se lăsă până nu-și văzu visul împlinit, acela de a face discotecă în sat. Nunta era un bun prilej pentru

repetiție, drept care le spuse tuturor să stea liniștiți că el va fi maestrul de ceremonii.

Ultima problemă care o mai aveau de rezolvat era rochia de mireasă, ceea ce nu era lucru ușor având în vedere gabaritul miresei, dar bătrâna Consuela găsi o roche veche de-a ei, de când pățise ceea ce satul considerase a fi o nenorocire iar ea o minune, și anume violul, găsi deci rochia din dantelă care fusese albă iar acum era crem și constată că fetei îi venea de minune. Îi mai cusu un volan din dantelă, de data asta albă, prinse niște paiete pe poale ca rochia să pară pudrată cu praf de diamant, vopsi mărgelile scorojite din plastic cu ojă albă sidefată și le făcu adevărate perle iar din perdeaua din sufragerie maică-sa îi croi un voal de pus pe cap pe care nu avea de ce-l prinde. Emcaterina dădu o fugă până acasă și aduse coronița ei de premiantă din clasa a III-a pe care prinse flori mici, albe, din pânză de Damasc, dintr-o veche față de masă și astfel toaleta miresei fu gata. Pantofii nu contau pentru că oricum rochia era suficient de lungă astfel încât încălțăminte să rămână ascunsă.

În joia de 13 octombrie, dis de dimineață, tot satul se puse la drum, fata cu părinții în căruța lui Felie, cu măgarul având atârnată în fața ochilor o scrumbie, restul pe jos. La orele 10, la cât îi programase popa, fură în fața bisericii unde întâlnește nuntașii din satul vecin, doar popa ia-l de unde nu-i. Stătură ce stătură și când bătu de 11 socrul mare se duse după el. Popa uitase de nuntă și tocmai lua gâtul unei găini când omul îi bătu la poartă.

– 'Tu-i parascovenia mă-sii, zise lovindu-se peste frunte când își aminti, și dădu fuga și-și puse patrafirul, pantofii și plecă cu socrul mare.

La intrarea în biserică, Despia se-mpiedică și căzu cât era de lungă peste Viorel Ionete, care acum zăcea fără respirație sub cea care avea să-i devină în scurt timp nevastă. Popa nu se complăcu în slujbă lungă, de altfel toată lumea abia aștepta să se

termine ca să poată petrece pe câmpul din spatele casei lui Ionete. Singurul care nu participă la slujbă fu Costea Zbanț, care se duse din vreme să-și pregătească sculele de discotecă, cel mai tare deranjându-l că nu avea unde agăța stroboscopul dar găsi în curtea omului un par mai lung pe care-l înfipse între mese și, de el, stroboscopul, care avea să fie surpriza serii. Cea mai proastă alegere fu așezarea reflectoarelor, unul mov și altul verde, care urmau să bată direct pe miri.

Oamenii intrară cu zarvă mare și se rezeziră spre mese, să ocupe un loc cât mai bun. În acel moment muzica invadă văzduhul iar reflectoarele orbiră nu doar mirii, ci și pe socrii. Doar că în curând oamenii începură să-și dea coate pentru că nimănui nu-i plăcea lălăitura aia îngrozitoare de Wagner pe care Zbanț o alese.

– Da' una de-a noastră nu ai?, ceru Ionete senior.

– Are băiatu' de toate, răspunse Zbanț și o dădu pe vals.

După trei minute socrul mare iar se ridică.

– Mă, tu ești prost sau așa ești tu? Ce poala mă-sii e muzica asta, mă? Ia pune una tare.

Văzând că nu-i de glumă, Costea Zbanț puse o casetă cu Dolănescu, moment în care mesele fură cât pe-aici să fie dărâmate în lanț pentru că lumea săltă de pe scaune la dans. După ce se serviră antreurile, care constau într-un un ou fiert tăiat pe din două, două măslina, un castravete tăiat în patru, o roșie, o linguriță de icre cu griș mult, zece cm pătrați de brânză și trei fire de pătrunjel, în zare își făcură apariția două siluete care trăgeau de un ceaun uriaș. Era ceaunul cu pilaf, numai că una din femei călcă din greșală într-o groapă și jumătate din pilaf se răsturnă pe pământ, moment în care se auzi un cor de ocări. Cu chiu, cu vai ajunseră femeile cu ceaunul din fontă lângă mesele nuntașilor și fiecare primi fix jumătate de polonic, ca să se ajungă la toată

lumea. Apoi se împărți și friptura cu curry și, nu în cele din urmă, murăturile. Câte o pătlăgică murată, un castravete la saramură și jumătate de gogoșar la fiecare, ceea ce se dovedi cât se poate de inspirat deoarece cineva avusese nesăbuița să trântescă în orez doi pumni de piper, să meargă băutura, care și ea se dovedi cam oțetită.

Se înserase de-a binelea. Cu reflectoarele în ochi de atâta vreme, cei doi miri aproape că nu mai vedeau de loc dar tot se ridicară la dans când auziră „Dă, mamă, cu biciu-n mine“. Atâta aștepta Costea Zbanț, să se ridice cei doi pentru a le face marea surpriză. Băgă stroboscopul în priză și luminițele prinseră a se roti nebunește pe tot cerul și așa de repede se învârteau încât lumea, după un moment de uimire supremă, nu mai văzu nimic pentru că se învârtea totul o dată cu luminile de pe cer. Trecură astfel vreo 20 de minute când o pârâitură cumplită urmată de un fulger despică ră cerul. Instalația supraîncălzită luă foc. Costea dădu cu căciula de pământ și oamenii rămaseră într-un întuneric deplin, noroc cu popa, care mereu avea asupra lui un snop de lumânări. Și așa, la lumina lumânărilor, se aduse tortul al cărui etaj se prăbuși din cauza zdruncinăturilor drumului, dar deja nu mai conta pentru că oamenii erau pe jumătate beți și oricum nu se vedea aproape nimic. Și tot la lumina lumânărilor se strânse și darul, iar oamenii profitară de întuneric ca să dea mai puțini. La miezul nopții, când lumânările arseră de tot, o porniră cu toții spre case, în vaietele mă-sii Despiei care-și lăsă fata acasă la soț.

A doua zi dimineată, la cârciuma „La cocoșul galic“, subiectul zilei fu nunta, drept care nimeni nu auzi când la știrile de la orele 17 de la radio se anunță că o capsulă a unei navete spațiale se prăbușise la malul mării, în cel mai sudic punct al țării, lângă un sat netrecut pe hartă, cu numele Petricica.

Capsula spațială și agenții FBI

Cu puțină vreme înainte ca frumoasei Maria Perdita să-i crească în jurul capului aura orbitoare, se întâmplă ca pe plaja pustie pe care oamenii din Petricica rareori coborau, să aterizeze forțat capsula unei navete spațiale lansate cu trei zile în urmă de ruși, de la un centru de lansare aflat în Siberia. Tocmai în ziua aceea, la 8 dimineața, Bandito coborî pe plajă de pe colina înaltă pe care era ridicat satul pentru a culege cochilii de melci, scoici și silexuri japoneze pentru țigani care veneau an de să le cumpere pentru a face din ele mărgele, brățări și cutii de bijuterii pentru turiști. Și tot mergând Bandito prin ceața ușoară și rece, i se păru că vede o formă mai înaltă și rotundă zăcând pe plajă. Apropiindu-se, se convinse că nu se înșela iar fața i se luminează când dădu cu ochii de un lucru pe care nu știu cum să-l numească.

Era ceva rotund, făcut dintr-un material care în soare părea strălucitor, avea și o vizieră ca la căștile de motociclist și, la o privire mai atentă, descoperi și o ușă, pe a cărei clanță improvizată apăsă. Plăcut surprins, Bandito se urcă în capsulă și luă loc pe scaunul care presupunea că trebuia să fie al pilotului, își puse centura de siguranță și se prefăcu, precum un copil, că pilotează capsula care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci, până ce începură să-l chinuiască gândul: ce ar putea face cu ea astfel încât să scoată bani, că doar capsula era a lui de vreme ce el o găsisse. Cel mai bine era s-o ducă în sat și să ceară oamenilor un tarif fix pentru a se urca cinci minute în capsulă, numai că era atât de grea încât oricât se strădui Bandito s-o urnească, nu reuși.

Spre seară, tot satul coborî pe plajă să viziteze minunea. Bandito se instalase deja pe un scaun lângă capsulă, cu o pungă de plastic în mână, în care aduna banii. Probleme întâmpină numai cu Dovlecel, căruia atât de tare îi plăcuse înăuntru încât

nu se mai îndura să coboare, lucru care stârni oprobiul oamenilor pentru că deja se făcuse amiaza și coada încă era lungă, mulți punându-și în minte să vină și a doua zi s-o viziteze, spre bucuria lui Bandito care strânse deja o sumă frumoasă. Numai că tocmai atunci când afacerea mergea mai bine, după ce reușise să-l smulgă pe Dovlecel din capsulă, își făcură apariția trei oameni într-o mașină mare, de teren, cum nimeni nu mai văzuse vreodată. Semăna cu un tanc. Mașina opri lângă Bandito, care stătea pe scaun cu picioarele încrucișate, strângând cu nădejde într-o mână punga cu bani. Cei trei coborâră din mașină și arătară niște legimații rusești, pe care erau scrise niște litere necunoscute de nimeni.

– Vreți să vizitați capsula?, întrebă Bandito, după ce află de la Emcaterina cum se numește obiectul picat pe plajă.

– We take it, spuse unul dintre ei și toți trei se îndreptară spre capsulă.

– Ne, ne, ne, stai așa, nenicule, nu fără să plățiți, se enervă Bandito care și așa era iute la mânie. Mai întâi banu, apoi restu'. Hai, scoateți banu' și aveți voie cinci minute fiecare, dar cei trei nu știau limba română.

– Băi, fraților, încercă Bandito să le explice din nou, scoateți 10 parai de căciulă și vă suiți, că vă ia mama naibii altfel, dar bărbații nici nu auziră.

Văzând cât sunt de neînțelegători străinii, la un semn al lui Bandito tot satul se năpusti asupra celor trei, care scoaseră imediat automatele, moment în care țăraniii împietriră pe poziții. Oamenii încărcară capsula în mașină și, după un „Spasiva.“ din care iarăși nimeni nu pricepu nimic, demarară în trombă.

Seara, la cârciuma „La cocoșul galic“ evenimentul fu reluat și repovestit în toate variantele posibile, lumea blestemându-i pe cei trei americani care le furaseră minunea de capsulă spațială cu care unii dintre ei, în taină, visaseră să ajungă în cosmos.

– Ia să vedeți când va veni toamna anul ăsta, spuse înțeleapta Maria Luiza, dacă nu ne-or trimite-o ai naibii americani din iunie, să-mi spuneți mie cum oți vrea.

– Ba, eu cred că nu toamna ne-or trimite-o mai devreme, ci radiațiile. Eu zic că înțelept este să ne mutăm cu toții o vreme, își dădu cu părerea și bătrâna Consuela, în timp ce-și frământa mâinile de grijă.

– Și unde propui să ne mutăm, Consuelo?, întrebă Maria Luiza.

– Păi propun să cerem ajutor împotriva radiațiilor de la guvern, răspunse mândră femeia care avea în cap și rezolvarea. Că ai dracu' guvernanți ajutoare nu ne dau, pensii nu ne dau, curent nu ne pun, vreo fabrică s-avem locuri de muncă nu ne construiesc, măcar atât, să ne apere de radiații or putea.

Dar tocmai atunci băteau orele 17 și radioul fu repede deschis. Știrile tocmai cu asta începură, cu vestea că un grup de trei specialiști sovietici recuperaseră capsula navei spațiale de la malul mării. Nimic, însă, despre Petricica, clipă în care pe Bandito așa îl cuprise furia că luă aparatul de radio și dădu cu el de pământ, sub privirile îngrozite ale oamenilor care-l obligară să cumpere aparat de radio în locul celui distrus, lucru pe care Bandito îl și făcu, din banii strânși pe vizitarea capsulei.

Nesinuciderea lui Pipirig

– Dă-te, mă, omu' lu' Dumnezeu, jos d-acolo, dă-te că or s-audă toate satele, ne faci de răs, striga nervoasă bătrâna Consuela la Pipirig, care se suise de cu dimineață pe cea mai înaltă casă din sat și tot amenința cu sinuciderea.

– Dacă nu v-a făcut de răs Iolanda, cu gabonezu' ei, cum să vă fac eu?, striga și Pipirig din vârful casei, refuzând să coboare. Eu când îmi pun în cap un lucru, mă țin de el, nu ca alții. Și azi mi-am pus în cap să mă sinucid, să scrie ziarele de mine, s-ajung erou, iac-așa!

Prima care îl văzu sus pe casă fu Despia, cu câteva zile înainte de nuntă, care rămase trăznită privindu-l, fiindcă nu pricepea ce caută Pipirig pe casa lui Nae Umflatu' și prima întrebare care-i veni în minte fu dacă Nae o fi la curent cu faptul că Pipirig e pe casa lui. Umflatu dormea bine mersi în patul lui când auzi o hodorogitură pe casă și se gândi că vântul iar îi luase o țiglă, abia apoi ieși la geam și o zări pe Despia privind în sus.

– La ce ți-ai priponit privirea, fată, așa dis de dimineață, o întrebă văzând că fata întârzie cu ochii-n cer.

– La nebunu' de Pipirig care tocmai stă bine mersi pe acoperișu' matala, răspunse fata nedezipindu-și ochii de la nebun.

Auzind așa, Nae Umflatu' ieși repede în curte fără să-i mai pese că e doar în izmene.

– Auzi, mă! Parascovenia mă-tii, dă-te jos de pe casa mea, ce dracului cauți acolo cu noaptea-n cap?

Dar Pipirig nu se învrednici să răspundă.

În 10 minute o mulțime de oameni se adunaseră la casa lui Umflatu', care tot în izmene rămăsese, motiv pentru unele cucoane de a chicoti pe ascuns.

– Dacă suie vreunu', eu mă arunc în cap, amenință Pipirig, drept care oamenii stăteau nemișcați, fără să îndrăznească vreun gest. De altfel, nimeni nu se înghesuia să-l salveze pentru că toți știau că-i lipsește o doagă.

– Și de ce vrei, mă, să te sinucizi?, îndrăzni Dovelcel.

– Iac-așa, s-ajung erou la gazetă, spuse omul deja mândru.

– Păi bine mă, nebunule, dar acre-i motivul?, întrebă tot Dovelcel, moment în acre Emcaterina sări ca arsă, sușotindu-i la ureche, să nu fie auzită de Pipirig.

– Auzi, Dovelcel, nu-l mai face nebun, într-o situație ca asta e periculos să-l jignești astfel. Probabil că are Oedipul neîncheiat, spus fata, clipă în care Dovelcel își dădu ochii peste cap pentru că pricepea ce tot îndruga terapeuta satului cu Oedipul.

– Da' ce-i acela, fă, Emcaterino?

– Ei, e complicat tare, nu pricepi tu.

Adevărul e că Pipirig nu se gândise că are nevoie și de un motiv ca să ajungă erou, credea că sinuciderea în sine îi va asigura posteritatea și nu motivul, drept care își tot chinuia mintea să găsească ceva valabil. Trecuse cinci ore și Pipirig tot nu găsisese motivul. La un moment dat, lui Felie i se făcu milă de om și vru să urce să-i ducă o cană cu apă, dar Pipirig refuză categoric.

–Vreau să mor însetat, ca un adevărat erou, și nu cu burta plină de apă, clamă el.

–Probabil c-a făcut o fixație la ta-su, cu care vrea să se identifice, spuse tot în șoaptă Emcaterina, tobă de psihoterapie.

– Lasă-ne, fată, cu teoria, mai bine dă o soluție, negociază cu el, se răsti înțeleapta Maria Luiza, nu vezi că numai' teoria e nedeajunsă?

„Insuficientă“, se auzi o voce din spate.

– Tot aia e, se rățoi din nou bătrâna.

Deodată, în liniștea mormântală, se auzi un chiot.

– Am găsit, popor! Am găsit motivul sinuciderii mele care vrea să fie ca mine și eu ca ea, și prinse a juca tontoroii pe țiglele și așa șubrede.

După vreo 10 minute de așteptare înfrigurată, tot pe înțeleapta Marua Luiza o lăasă nerăbdarea.

– Da' spune-ne, omule, și nouă, care e motivul acela?

– Ei, acesta-i secretu' meu, răspunse mândru Țipirig.

– Păi noi ce-om spune la gazetari când or veni cu reportoanele?, întrebă tot Maria Luiza.

„Reportofoanele“, se auzi aceeași voce, dar nimeni n-o auzi pentru că toți erau atenți la Pipirig, care ajunsese la concluzia că bătrâna are dreptate. Cu oarece părere de rău se văzu nevoit să deconspire secretul, pe care-l urlă în gura mare, însă cu oarece veselie.

– Pentru că viața n-are sens, d-aia. Pentru că trăim doar ca să murim, ăsta-i sensul, nici unul altul nu există, adevărul ăsta e, că existența nu are rost, ne ducem dracului cu toții și trăim degeaba. Trăim ca să crăpăm.

I se păru lui Emcaterina că mai auzise vorbele astea, sau poate doar le citise dar nu mai știa unde, oricum nu le dăduse importanță pentru că nu credea în ele. Ea știa una și bună, că ea are sens. Încă nu era ghicise prea bine care e, dar credea că e pe drumul cel bun.

– Du-te naibii de nebun, strigă iar Maria Luiza, că nu ajungi erou doar cu atâta lucru. Mai bine dă-te jos de-acolo, că strici casa omului, că chiar dacă te sinucizi tot nu face doi bani. Bunică-tu a murit în război iar tu o să-l faci de răs cu prostia asta.

– Am spus eu că se identifică cu o figură paternă, șopti încântată Emcaterina, deci

nu cu ta-su s-a identificat, ci cu bunică-su, vrea să fie erou ca el și crede că va ajunge dacă se va sinucide. Auzi, Pipirige, dă-te, mă, jos de-acolo, că nu ține. Nici o gazetă nu va scrie despre tine, te omori degeaba, mai bine mai stai până găsești altceva mai bun.

Pipirig se întristă tare când auzi că nici o gazetă nu îl va băga în seamă, drept care coborî amărât, moment în care Nae Umflatu îi cără câțiva pumni pentru țigla stricată. Apoi cu toții meraseră la cârciuma „La cocoșul galic“ ca să sărbătorească nesinuciderea lui Pipirig.

Greșeala lui Toma

Lucrurile s-au petrecut cât se poate de simplu și s-au înșiruit într-o ordine incredibil de logică dar abia acum, privind în urmă, Toma Universalul realiza toate astea, drept care nu se mai mira pentru că nu mai avea de ce să se mire. Dacă atunci când făcuse 15 ani nu ar fi plecat de-acasă și nu s-ar fi oprit la Niculaie Frânghie care vindea pește pe stradă, nu ar fi ajuns în satul Petricica, dar Niculaie îi propuse să meargă să-l ajute la prins pește în schimbul a o treime din câștig, lucru care pe Toma, la vârsta aceea, îl încântă peste măsură, drept care acceptă. Și dacă n-ar fi ajuns în satul Petricica nu ar fi avut cum să-l cucerească farmecul ancestral al locului aproape pustiu în care trăia după legile ei o mână de familie, nu ar fi întâlnit-o pe delicata Dalia a lui Strâmbu și nu s-ar fi îndrăgostit de ea la doar 16 ani, nu ar fi muncit zece ani ca să-și poată înălța casa pentru a o putea lua pe delicata Dalia de nevastă și nu l-ar fi pus dracu' să-și construiască o aripă nouă la casă după fix alți zece ani, timp în care i se născu un copil, aripă la care azi stătea și privea prostit, nevenindu-i să creadă că tocmai se dărâmasse. De ce se dărâmasse, nu prea putea pricepe, ce era clar era că se dărâmasse și el nu putea pricepe de ce. Drept care lui Toma Universalul îi venea să-și ia câmpii, așa cum mai făcuse o dată la 15 ani, când nimerise în Petricica. Dar nu avea unde să se ducă, acesta fiind sigurul lucru care-l împiedica să dea cu căciula de pământ și apoi să plece. În plus, ținea și la copil și avea gânduri mari cu el, să meargă la liceul de marină din Constanța, apoi la facultatea de marină măcar așa, să le vadă pe din afară, pentru cultura lui generală. Pe delicata Dalia, era clar, nu o mai iubea, iubirea se dusese de mult, de când cu construirea aripii noi a casei, eveniment care-l disperase de viață. Delicata Dalia, care între timp își pierduse delicatetea feciorelnică, voia musai baie în casă și bucătărie, drept care omul se puse a le construi doar ca să scape de gura ei,

însă ceva fusese greșit construit, asta din greșeala ei care voise baie și bucatărie în casă.

– Bucătăria mă-tii azi și mâine, că te născut mă-ta în casă cu baie și bucatărie și nu mai puteai fără ele. Da' gondolă nu vrei? Da' cuptor cu microunde?

– Microunde, dragă, spuse oarecum delicat Dalia.

– Microunde, microunde, tot aia-i, nu se vede? Da' șaretă la poartă nu? Și poate niscaiva țoale de București? Da' unde poala mă-tii te trezești, la Paris? Ia uite ce făcurăi cu fasoanele tale, că se dărâmară casa.

Femeia privea și ea la fel de uimită aripa nouă căzută la pământ și nu voia să fie de acord în ruptul capului că era vina ei. Se gândea tot mai serios să-și ia catrafusele și copilul și să se mute la mă-sa și să-l lase pe Universalu' de care între timp se cam săturase, însă copilul nu era de acord iar ea fără copil nu voia să plece, drept care se gândea cu groază că iar va fi nevoită să facă un compromis pentru a-și duce mai departe traiul cu omul ei. Dacă stătea bine să se gândească, totul începuse în ziua când prinsese o revistă cu pagini colorate tare. Nu știa să citească, dar știa să vadă și ceea ce văzuse o înnebunise. Femei cu rochii din materiale incredibile, cu pantofi și sandale cu tocuri înalte și subțiri, cu părul aranjat nebunește și vopsit în nuanțe neînchipuite, chiloți și sutiene din dantele și mățasuri de se și rușinase privindu-le cu atâta plăcere, camere cu mobile de care nu auzise, bucatării și băi îmbrăcate în faianțe lucitoare, într-un cuvânt, totul o înnebunise și, în taină, începuse să viseze la ele. Le voia pe toate, și rochiile, și pantofii cu tocuri înalte și subțiri, și chiloții din dantelă roz, și faianța îmbrăcând baia și bucatăria, și părul vopsit, numai că nu știa cum ar putea obține toate astea. Un prim pas îl făcuse, îl convinsese pe Universalu' să construiască aripa nouă, care acum sta prăbușită din negliobia bărbatului, care

crezuse că poate înlocui cimentul cu ipsos. De supărare, îi ceru omului bani pentru coafor, spunându-i că e singurul lucru care ar putea-o reechilibra psihic. De spaimă să nu facă vreo depresie, omul îi dădu iar Dalia plecă la Mangalia cu căruța cu măgar și scrumbie a lui Ilie Cașcaval și ajunsă acolo mai rău se otrăvi când descoperi că și la Mangalia existau rochii frumoase, chiloți din dantelă și faianță de zeci de culori. Stătu la coafor trei ore, timp în care coafeza se strădui să împlinească dorința Daliei de a avea părul ondulat, blond și cu breton, cu toate că încercase s-o convingă de faptul că blondul nu e cea mai potrivită alegere pentru o femeie de 40 de ani cu tenul închis, ceea ce nu reuși, așa că îi făcu pe plac. Când ieși din coafor, după ce cheltuisese o sumă nimicitoare de bani, Dalia plutea de fericire și nu observă când Ilie Cașcaval se sperie de-a binelea, sincer, când o văzu cu noua înfățișare. Până și măgarul dădu doi pași înapoi, după care o luă la fugă, noroc că femeia apucase să urce în căruță. Ajunsă în sat, toți petrícienii se îngărămădiră a o privi și nimeni nu scotea nici o vorbă pentru că nimeni nu reușea să realizeze dacă ceea ce vedeau le plăcea sau nu. În cele din urmă, se auzi glasul înțeleptei Maria Luiza.

– Fă, Dalio, te-a prostit Dumnezeu de tot. Ce naiba ai în cap, Doamne, iartă-mă? Parcă ești sperietoare de ciori. Cum îți făcurăi păr blond la piele smeadă, fato? Și ce-i cu bretonul ăla retezat în ochi?, dar Dalia mai că nu auzi, atât de mândră era de noul ei look.

– Sunteți invidioși cu toții, asta e. Mie-mi place și numai asta contează. Mai citiți și voi reviste de modă, mai informați-vă, mai mergeți la oraș și apoi vorbiți, și întoarse spatele și plecă.

Când ajunse acasă, copilul începu să plângă la vederea maică-sii iar Universalul rămase privind-o mut, fiind din ce în ce mai convins că s-a însurat cu dracul. Spre

seară, când Dalia le povestea oamenilor la „La cocoșul galic“ ce îi făcuse la păr coafeza, omul își strânse câteva lucruri într-o boccea și părăsi satul, așa cum făcuse la 15 ani, când plecase de-acasă și merse la piață unde dădu de Niculaie Frânghie care vindea pește, ajungând, astfel, în Petricica. Numai că pe drum, întuneric fiind, căzu în groapa în care căzuse și Bășcuță, peste care statul voia să construiască un pod după ce avea să devieze cursul unui râu.

Iarnă la Petricica

Petricica era un sat al temperaturilor extreme, al anotimpurilor extreme, al lucrurilor extreme, de parcă cineva îl blestemase să nu-și găsească măsura în nimic. Dacă vara oamenii erau năuciți de fierbințeala zilelor interminabile, iarna erau la fel de năuciți de frigul aprig care se întetea noaptea, când toate geamurile caselor și așa șubrede zornăiau ca înainte de cutremur. Și pentru că toamna venise mai devreme cu cinci zile, oamenii se pregătiră pentru o iarnă năpraznică, tot blestemându-i și pe ruși, și pe americani, cauza eternă a tuturor relelor.

După minunea aurei din jurul capului Mariei Perdita nu se mai întâmplă nimic semnificativ în afara morții fetei și a fugii în Spania a lui Bandito, însă în vuietul mării se făcea auzită amenințarea unei ierni lungi, drept care oamenii erau siguri că de data asta ceva, ceva urma să se mai întâmple. Se pregătiră fiecare cum îl duse mintea mai bine, înțeleapta Maria Luiza stând trei zile nemișcată pe o stâncă la malul mării, cu undița întinsă, reușind în cele din urmă să pescuiască un alt nisetru, de data asta de doar 30 de kg, pe care-l felié atent să-l aibă peste iarnă, atunci când zăpada avea să nu-i mai permită să iasă din casă, Dovlecel capitonându-și pereții interiori cu preșurile lăsate de sărmana lui bunică și de care nu avusese nevoie până atunci, Dințișor și Luminița a lui Crăcănatu' acoperindu-și geamurile pe dinafară cu foii de tablă veche pe care le păstrasera de la repararea acoperișului, bătrâna Consuela lăsând, pur și simplu, totul baltă și mutându-se pe perioada iernii la o verișoară în Limanu care avea și televizor, și radio, Ilie Cașcaval vânzându-și măgarul pe care nu avea unde-l adăposti astfel că bietul animal ar fi decedat șamd. Păsările din ogrăzi fură tăiate, la fel și puținii porci.

Când tot satul fu pregătit de iarnă, oamenii se puseră pe așteptat nenorocirea dar

până una alta continuau să se întâlnească la cârciuma din sat, „La cocoșul galic“, unde se dezbăteau în continuare problemele sociale. Cineva puse problema comunicării pe timp de vifor, atunci când nu se putea ieși din casă și toți ceilalți acceptară că este o problemă importantă, drept care se puseră pe a inventa mijloace de comunicare la distanță care să poată fi înțelese de către toți ceilalți, categorie în care nu intrau, desigur, copiii și cei foarte bătrâni, de altfel atât de puțini.

– Adică ce vrei să spui cu bătrânii?, întrebă scăpărând de nervi înțeleapta Maria Luiza, despre care mergea vorba că pe vremuri pescuise un nisetru de 120 de kg. Când oți fi voi în stare să pescuiți nisetru de 120 de kg, atunci să mă faceți pe mine bătrână. Ia, uite propunerea mea de comunicare în situații speciale, fiți atenți aici. Fiecare să-și pregătească din vreme o tablă mai groasă și suficient de mare și un retevei de fier. Pentru „S.O.S.“, de exemplu, să batem cu reteveul în tablă de trei ori. Ce ziceți?

Oamenii fură de acord cu înțeleapta Maria Luiza dar pe nici unul nu-l duse mintea mai departe, câte bătăi să folosească și pentru ce.

– Vă spun tot eu, că sunteți cam bolânzi, continuă femeia. Atunci când rămânem fără de-ale gurii, batem de cinci ori, atunci când nu mai avem lemne de foc, batem de patru ori, atunci când murim de plectiseală, batem de șase ori, atunci când... stați așa, că n-ar mai fi nimic special care să necesite comunicare.

Oamenii își notară conștiincios codul înțeleptei Maria Luiza și hotărâră că a doua zi să facă o încercare. În ziua următoare ai fi zis că a venit bâlciul la Petricica, atâta zgomot pentru nimic era. Duduieli metalice îți spărgeau timpanul și, privindu-i, mai că nu înțelegeai de unde atâta veselie și, mai ales, pentru ce. Cum repetiția ieși bine, oamenii se retraseră în așteptarea viforului, care însă întârzia. Așa trecură trei săptămâni, apoi încă cinci și încă patru dar viforul tot nu apăru. Între timp, hrana

pregătită de cu toamnă se termină, sunetul de S.O.S. nu se auzi din nici o ogradă, doar casta Letiția putea fi văzută când și când pe malul mării, privind îngândurată valurile înspumate, cerul ce-și schimba mereu culoarea, zborul larg al pescărușilor în căutare de hrană. Stătea pe plaja pustie adunând cochilii de scoici uriașe și silexuri japoneze, cu care încă nu știa că avea să facă o mică avere vara următoare, vânzându-le turiștilor. Adevărul era că numai pe plaja Petricicăi marea mai aducea silexuri, comoară pe care țăranii nu știau s-o exploateze.

Îngrijorarea oamenilor creștea zi de zi, în așteptarea iernii. Se simțeau înșelați, mai ales pentru că niciodată nu se pregătiseră mai bine pentru anotimpul rece. Ba chiar se gândeau că Dumnezeu uitase de ei drept care bătrâna Consuela propuse o vizită la biserica din satul vecin și o slujbă pentru venirea iernii însă popa se uită urât la ei, făcându-și cruce de trei ori cu mâna stângă pentru că era stângaci, că nu mai pomenise până atunci ca cineva să se roage pentru venirea înghețului, drept care îi ușui repede, după ce-i privi cu milă și îngăduință.

– Și atunci, de ce veniă toamna cu cinci zile mai devreme?, întrebă Nemărginitu', nemaîntelegând nimic. Doar fu un semn clar, cât se poate de clar. Cine știe ce nenorocire ne mai așteaptă, dacă nu de iarnă era vorba, spuse omul și pică pe gânduri.

Nimeni nu realizează că minunea tocmai se petrecea de atâtea săptămâni: iarna nu mai venise. Doar casta Letiția stătea pe malul mării, senină și cuminte, adunând silexuri japoneze și cochilii uriașe de scoici, cu care avea să facă o mică avere în vara ce avea să vină și care avea să fie una dintre cele mai cumplite din istoria Petricicăi.

O problemă existențială

Emcaterina nu închisese un ochi toată noaptea, răpit fiindu-i somnul și liniștea de o frază peste care dăduse absolut întâmplător când, de plictiseală, luă din sacul cu cărți una pe care o deschisese aiurea. O citise de zeci de ori dar nu reușea să-i pătrundă sensul, era acolo un mister care nu-i dădea pace, pe care-l voia deslușit și simțea cum încet-încet se sufocă de ciudă știind că în tot satul nu are la cine apela pentru a o ajuta în desfacerea misterului. Fraza aproape că-i făcuse rău, nici de mâncat nu-i ardea, nici de dormit, nici sete nu-i era, se dădea de ceasul morții pentru că fraza i se întipărise în minte și nu o mai putea smulge de acolo cu nici un chip. A doua zi avu, cum altfel, o zi proastă. Orice încerca să facă era întrerupt de clinchetul frazei care apărea din senin. La un moment dat avu senzația că începe să înțeleagă, dar starea asta îi dispăru aproape instantaneu, lucru care și mai rău o înfurie. Abia atunci începu să-și blesteme căsnicia și pe Găletușă al ei care îi curmase, într-o clipă de îndrăgostire sinceră și profundă, visul de a merge la facultate. Își văzu viitorul spulberat, speranța cunoașterii ucisă, posibila carieră strălucitoare distrusă pe veci.

– Dar mai du-te, dragă, și la tatăl tău, îi spuse răstit copilului care-o trăgea de poale, mai du-te și cere-i și lui tot ce-mi ceri mie, ce, doar eu sunt în casa asta? Nu vezi că sunt muncită de întrebări? Nici un strop de liniște nu mai poți găsi aici.

Copilul o privi cu ochi mari, apoi două lacrimi ca diamantul i se prelinsă pe obraji fragezi, după care plecă, tăcut, în curte, la tatăl lui.

Pe Emcaterina o duru sufletul, vru să iasă după copil să-l ia în brațe și să-l alinte, dar imediat fraza blestemată apăru dintr-un colț al creierului și își reîncepu lucrarea. Neliniștea femeii creștea pe zi ce trecea. Începuse să capete cearcăne și să slăbească, îi trecu prin minte din nou pe cei ai satului și iar ajunse la concluzia că nu exista nimeni

care ar fi putut lămuri-o, nici prin alte cărți nu avea rost să caute pentru că nu știa ce, nici dicționarul nu o ajutase pentru că realizase că definițiile cuvintelor sunt altceva decât sensul lor în frază, cu toate că nu pricepea cum vine asta, dar blestemata de frază o convinsese că așa e. Drăcovenia aproape că o smintise. Devenise nervoasă, satul aflase că Emcaterinei nu mai este chip să-i intri în voie, nimeni nu știa de ce pentru că femeia nu era dispusă să vorbească nimănui despre necazul ei.

Stătea mult la malul mării și se tot gândea la frază privind luciul de smarald al apei, pescărușii care doar în zbor i se păreau a fi niște păsări grațioase pentru că atunci când se apropiau se transformau în ceea ce, de fapt, erau, adică păsări de pradă cu cioc încovoiat și gheare ascuțite, delfinii care în depărtare săreau din apă, înveselind marea, cerul înalt în tăria căruia întrezărea visul ei spulberat în miliarde de fărâme. Și iar fraza blestemată apărea trufașă în mintea ostenită a Emcaterinei. Nici cartea nu mai continuă să o citească, o lăsase deschisă pe masa din holul casei și nimeni nu puse mâna pe ea să o mute mai încolo pentru că pe nimeni nu deranja o carte deschisă lăsată pe masa din holul casei.

Emcaterina era atât de scufundată în misterul de nepătruns al frazei încât se rupse mai întâi de familie, mai apoi de lume. Nu mai ținea casa, nu mai gătea, nu mai avea grija copilului, a bărbatului cu atât mai puțin, nici pe ea nu se mai îngrijea, drept care toată lumea se îngrijora, dar nimeni nu o putea ajuta.

Zilele treceau și Emcaterina devenea din ce în ce mai palidă. Oamenii din satul Petricica chemară popa, dar nu știură ce să-i spună, așa că, luând-o cu duhul blândeții, popa încercă să afle ce anume se întâmplase.

– Lasă-mă, părinte, că nici matala nu o să mă descurci, chiar de ți-oi spune. Am citit ceva într-o carte care mi-a luat liniștea și somnul pentru că nu pot înțelege. E

acolo un mister pe care nu-l pătrund și lucrul acesta mă înnebunește, așa că lasă-mă.

Popa își făcu cruce, asemenea prostie nu îi mai fu dat să audă, să-ți piară liniștea și somnul și să te topești pe picioare de la o nenorocită de frază, așa că nu știu cum să plece mai repede din satul în care credea că jumătate din oameni sunt de-a dreptul nebuni.

– N-are nimic, oameni buni, spuse când ieși din iatacul Emcaterinei, prostii din cărți, cică nu înțelege nu știu ce. Ia să veniți la biserică să vă rugați pentru ea, dar vedeți, trebuie să contribuiți cu ceva dacă vreți ca rugămințile să fie auzite de Cel de sus.

Oamenii îl huiduiră când auziră asemenea neobrăzare și se jurară că nu vor mai călca pragul bisericii din satul vecin, unde slujea nătângul de popă.

– Când vă spuneam eu că prea multă carte bolânzește, spuse cu năduf și condescendență bătrâna Consuela. Uite, i-au luat mințile, nu mai știe de nimic, stă și suspină pe malul mării de zici că-i amoretată, zici că a primit un par în moalele capului.

– Mai taci din gura aia spurcată, Consuelo, se răsti înțeleapta Maria Luiza, despre care mergea vorba că în tinerețe pescuise un nisetru de 120 de kg. Te-o bolânzi pe tine, da' cartea nu are egal pe lumea asta. Dacă nu ai școală, mori prost, și atunci, la ce bun viața? Numai proștii își sunt suficienți lor însuși, spuse și se uimi tare de minunăția de adevăr atât de frumos exprimat care-i ieși din gură mai că fără voia ei.

„Lor înșile“, se auzi o voce din preajmă exact în momentul în care pe înțeleapta Maria Luiza o apucă tusea, lucru care pe nimeni nu uimea pentru că toată lumea știa că în tinerețe fumase două pachete pe zi.

Emcaterina se apucă să deseneze. Zi de zi stătea în fața unei coli albe, cu creionul în mână, un creion pe care-l ascuțea permanent și repeta același desen, căruia îi aducea

completări tot mereu până devenise ceva de neelucidat. Într-un cerc uriaș desenase fel și fel de linii care se intersectau în mod ciudat, ornamente de toate formele, hașuri mai mult sau mai puțin accentuate și, în mijloc, o gaură mare pe care o coloră cu cariocă neagră și repetă același desen până ce într-o dimineață, când se trezi cu capul mai limpede și până ce fraza blestemată nu apucă să-i cuprindă din nou mintea, își aminti ca într-o străfulgerare că citise ea pe undeva ceva despre mandale și despre interpretarea desenelor. Dădu fuga, cu inima bătându-i nebunește, la sacul cu cărți din holul casei, îl răsturnă și începu să caute febril ceva. În cele din urmă dădu de o revistă de psihologie pe care o deschise chiar la pagina unde era reprodus un desen al unui copil: un cerc cu o gaură mare, neagră, în interior. După citi interpretarea din revistă află că gaura mare și neagră este simbolul pentru ceva ce lipsea din psihicul copilului, urma unei amintiri care nu vroia să iasă la lumină, o lipsă, poate o dezintegrare a sinelui.

Cuprinsă de o liniște ameteitoare, Emcaterina ajunse la concluzia că sinele ei este dezintegrat și că are nevoie de iubirea pe care mama ei nu a fost capabilă să i-o ofere în copilărie. Deschise geamul radioasă și-l strigă pe Găletușă cu miere în glas și ziua aceea de amor Găletușă nu avea să o uite niciodată. Din clipa aceea fraza blestemată ieși din mintea Emcaterinei, care ajunse la concluzia că singurul lucru pe lumea asta pentru care merită să trăiești este nu cititul, ci iubirea.

Nuntă la palat

Al naibii ce se înfurie Fane Țambal, într-o vineri când tocmai se crăpa de ziuă, văzând el, pe geamul cam murdar al odăii în care dormea, că afară stă să plouă. Își propusese să meargă la oraș în secret, de unde să achiziționeze un nou aparat de radio, astfel încât să fie mereu mai bine informat ca oricare altul din satul Petricica, sat ridicat în calea mării, pe una din cele mai înalte coline. Adevărul era că amărâtul de radio la care oamenii se strângeau la „La cocoșul galic“ pentru a auzi ultimele știri nu mergea deloc bine. Ba se întrerupea la jumatea știrii, ba se auzea cu purici, asta în afara faptului că, fiind un post pirat, multe din știri nu erau altceva decât niște enormități pe care, cum altfel, oamenii le credeau. Așa s-a întâmplat și în ziua în care s-a anunțat marea nuntă de la palat. După ce s-au privit minute în șir muți și nedumeriți, nepricepând despre ce castel e vorba, înțeleapta Maria Luiza zise:

– Cum bine auzirăți, între timp țara noastră a ajuns să fie condusă de rege. Cum bine auzirăți, la palat se pune de nuntă. Cum bine sper că vă duce mintea, și satul nostru trebuie să participe, într-un fel sau altul, la acest eveniment măreț. Ei, acum s-auzim, cum vă gândiți voi să participăm la nuntă?

O tăcere deasă se așternu în cârciuma „La cocoșul galic“, de puteai auzi și musca, lucru care pe Cașcaval îl scotea din minți, drept care tot gesticula încercând să prindă musca.

– Da' stai Dumnezeului locului, se răsti bătrâna Consuela, nu vezi că aicea se gândește?

Se putea simți atmosfera încinsă, febrilitatea căutării de soluții potrivite, ploaia care bătea în geamurile vechi de când lumea, tunetele care o însoțeau. Într-un târziu, frumoasa Maria Perdita propuse:

– Fiind la mijloc renumele satului nostru, propun ca toți să contribuim cu câte ceva, dar nu știu încă în ce fel.

Tot scobindu-se între dinți, lui Găletușă i se ivi o idee.

– Să-i ducem regelui cea mai mândră găină din sat...

– Și un silex, și un silex, se grăbi să spună și casta Letiția, căreia numai la scoici și la trandafiri îi stătea mintea.

– Mă, da proști mai sunteți, spuse Universalul, cum să te duci la ditamai regele cu o găină și un silex? Și despre care găină vorbești mă, Găletușă, nu vezi că toate-s piele și os? Ce, te trezești în povești de adormit copiii? Și apropo, ce caută copiii în dezbateră problemelor sociale ale satului? Nu ne fură vorba că numai adulții au dreptul să ia parte la ședințe?

Iar se așternu liniștea peste cârciuma „La cocoșul galic“ și oamenii iar începură să gândească frenetic, în timp ce casta Letiția părăsea întristată cârciuma. Afară bubui puternic și chiar în clipa aia lui Bandito îi veni o idee:

– Mă ofer să merg eu la palat ca reprezentant din partea satului și drept dar de nuntă propun să-i ducem una din cărțile alea într-o limbă străină pe care le-am primit când cu ajutoarele, că și așa la noi nu știe nimeni să le citească. Ei, ce spuneți?

– Mă, nu-i rău, dar nu e cam puțin o carte?, întrebă Universalul gonind o muscă ce tocmai i se așezase pe fruntea asudată de atâtea gânduri.

– Dacă nu mă înșel, am pe-acasă un sfeșnic vechi de argint, spuse înțeleapta Maria Luiza, despre care mergea vorba că pe vremuri pescuise un nisetru de 120 de kg. Pentru rege, slăvit fie numele lui, renunț la el, numai că trebuie curățat bine. Da' nu Bandito să meargă al castel, că acesta-i în stare să vândă sfeșnicul și să fugă cu banii.

Oamenii fură de acord că ideea cu sfeșnicul e una minunată și merseră acasă la

înțeleapta Maria Luiza, unde Dovlecel se cățără în pod, pe scara șubredă care pâriă îngrozitor la fiecare pas, în timp ce câțiva bărbați stăteau cu mâinile întinse gata să-l prindă în caz că se prăbușea cu scara. După ce cotrobăi îndelung, în cele din urmă coborî cu sfeșnicul de argint, transpirat tot și plângându-se de dureri de spate iar privirea i se propti în decolteul Frosei care-și alăpta pruncul la baza scării, și mai că fu pe cale să-și rupă un picior tot privind la mândrețea de prunc.

– Mă, nu care cumva să-ți fi îndesat prin buzunare cine știe ce de prin pod, îi spuse înțeleapta Maria Luiza privindu-l muștrător pe sub sprâncene.

– Să mor înfipt, coană Luizo, dacă făcu-i așa ceva. Na de mă caută, dacă vrei, spuse curajos Dovlecel, dar înțeleapta Maria Luiza îl crezu pe cuvânt.

Sfeșnicul era cu adevărat frumos, numai că tare murdar mai era, lucru de înțeles de altfel, având în vedere că stătuse peste 20 de ani în podul casei. Femeia se apucă să-l frece cu apă de mare și nisip, apoi cu mălai, cu ajutorul unei periute de dinți pe care nu o mai folosise de cel puțin 25 de ani, în cele din urmă cu un gălbenuș de ou crud, tocmai fătat de găina lui Cașcaval. Apoi luă o cârpă moale și, după 30 de minute de frecat, sfeșnicul se arătă în toată-i splendoarea, lucind cald și ademenitor.

– Ei, ăsta da dar de rege. Dar ce facem cu cartea, pe care o alegem? Unde ești Emcaterino, că tu te pricepi la cărți?

Mândră că îi fusese incredințată așa o misiunea, Emcaterina fugi acasă și desfăcu sacul cu cărți, începând să caute, în timp ce omenirea satului o aștepta la intrarea în casă cu respirația tăiată. În cele din urmă ieși cu o carte cu coperte lucioase și colorate, pe care sta scris într-o limbă străină „Le Test de l’Arbre. Relations humaines et problèmes actuels“, Denise de Castilla.

– Ce-i asta, fată?, întrebă bătrâna Consuela, pe care problema alegerii cărții o

interesa în cel mai înalt grad, fiind vorba despre renumele Petricăi.

– Păi, uite ce nume are autorul, Denis de Castilla, cu siguranță e vorba de un nobil, cu „de“-ul ăla de legătură, poate chiar or fi neamuri. Iar titlul... e ceva cu relațiile umane și problemele actuale, sigur îl va interesa, ca să nu uite vreodată că poporul trebuie să fie pe primul loc în grijile lui. Eu zic că-i bine așa.

Oamenii se declarară mulțumiți de alegerea Emcaterinei, numai că rămânea de stabilit în ce vor ambala darurile. Nimeni nu avea pe-acasă vreo hârtie mai frumoasă sau măcar vreo plasă mai fătoasă și în curând problema ambalajului se dovedi a fi cea mai spinoasă. Se mutară din nou la „La cocoșul galic“ pentru a dezbate și această din urmă problemă. Radioul tocmai era deschis când oamenii intrară în cârciumă și, absolut întâmplător, erau orele 17, când începeau știrile. În liniștea mormântală se auzi: „Nunta regală, programată la sfârșitul săptămânii viitoare, se va desfășura la Sankt Petersburg, fostul Leningrad. Din partea curții regale române vor merge la Sankt Petersburg Prințesa Margareta și Prințul Duda.“ Radioul începu să pârâie, apoi trosni o dată, după care se opri exact în clipa în care înțeleapta Maria Luiza își plesni una peste frunte, cu toată puterea.

– Mă, da' proști mai suntem. Nu la noi e nuntă, mă, ci la ruși, 'tu-le parascovenia lor azi și mâine, Doamne, iartă-mă. Ia dă sfeșnicul, Bandito, că s-a terminat cu nunta la castel, pezevenghiule, după care înșfăcă sfeșnicul și, bosumflată, plecă spre casă, sub povara tuturor celor 98 de ani ai săi.

Amenințarea turcă

Primăvara nu începuse prea bine în satul Petricica și asta pentru că nimeni nu se aștepta la soarele nebun care inunda cerul de la prima oră a dimineții până seara târziu, nici la cele trei ore zilnice de ploaie, nici la grindina din fiecare seară, dar curând își reveni, devenind ceea ce trebuie să fie o primăvară. Oamenii nu aveau nici o îndoială că sminteala primăverii trebuia pusă tot pe seama unui complot sau, mai precis, a veșnicelor probleme dintre americani și ruși care invariabil se răsfrângeau asupra petricienilor. Numai că într-o seară de aprilie când tocmai încetase grindina, Despia veni cu știrea că auzise ea pe undeva că de data asta primăvara ciudată se trage de la turci, care toată iarna făcuseră experimente cu rachete sol-aer pentru a le prezenta la salonul de invenții din toamna ce va să vină. Lucrurile păreau foarte plauzibile, doar turcii erau cei mai aproape de satul Petricica, nedespărțindu-i decât o mare, numai că, se gândeau oamenii, dacă față de ruși și americani nu prea aveau cum protesta, cu turcii lucrurile se schimbau radical, drept care Bandito propuse un concurs pentru cel mai bun proiect de ripostă față de tehnicile de manipulare a primăverii de către turci.

Bărbații în special se puseră pe muncă, dar și Emcaterina vru să participe la concurs, știut fiind că deținea cunoștințe de fizică și chimie ca nimeni altul din sat. După o săptămână se prezentară cu proiectele. Costea Zbanț aduse un mare instrument din lemn cu roți și rotițe și manete de diverse mărimi, pe care-l prezintă drept un prototip la scară redusă.

– Uite, pe aici se pun bombele și apoi se apasă pe maneta asta și bombele zboară una câte una. Prin spate se eliberează, la apăsarea butonului, o ploaie de particule elementare cu viteză supersonică, ce are coordonatele exact până peste mare, pe turci.

Iar de aici, de la roata asta mai mare, trimitem minirachete cu substanțe chimice, spuse el foarte mândru de sine la sfârșitul rapidei prezentări, clipă în care, cu o voce înțepată și sigură, interveni Emcaterina:

– Văd că habar n-aveți că există acorduri internaționale pentru neproliferarea armelor chimice și de distrugere în masă. Cu alte cuvinte, o asemenea armă nu poate fi folosită, conchise ea, privindu-l aprig în ochi pe Costea Zbanț, care nu se pricepea la politica internațională cu toate că zi de zi o asculta la radio, la știrile de la orele 17 ale postului pirat, singurul, de altfel, care se putea prinde în satul ridicat pe cea mai înaltă colină din calea mării.

– Sau nu se pot folosi decât cu riscul ca mâine satul să nu mai existe, ca urmare a represiunii forțelor internaționale de menținere a păcii, spuse fata și rămase în picioare pentru a-și prezenta lucrarea.

– Uitați ce propun eu ca armă blândă, elegantă, împotriva turcilor: un lansator de scrisori de amenințare. Am calculat raza lui de acțiune astfel încât scrisorile să cadă la fix o mie de metri de mare, pe pământ turcesc. Mai întâi le vom aduce la cunoștință că nu vom tolera încurcarea anotimpurilor pe motiv de experiențe cu rachete sol-aer, așa că să-și mute experiențele în altă parte. Dacă nu se potolesc, trecem la amenințări mai directe. Le vom spune că vom proceda ca ei și vor avea parte și ei de primăveri bizare și ierni nebune. Dacă nici de data asta nu se opresc, le declarăm război, dar încă nu m-am gândit cum îl vom duce. Important e că avem un început.

Înțeleapta Maria Luiza cam strâmbă din nas la așa proiect, nereușind să-și dea seama dacă poate fi sau nu eficient.

Urmă Bandito, care se știa că e expeditiv și găsește soluții simple la probleme complexe.

– M-am gândit așa, de ce să nu folosim noi porumbei călători, de vreme ce investiția ar fi cu mult mai mică? Cineva tot va citi mesajele trimise. Eu zic să-i amenințăm cu luarea turiștilor...

– Adică cu detrunarea lor, spuse, grăbită, înțeleapta Maria Luiza.

„Deturnarea“, se auzi o voce care imediat fu acoperită de ropotul de tuse al înțeleptei Maria Luiza.

– Da, îi amenințăm cu deturnarea turiștilor, continuă Bandito, și nu o să le convină faptul ăsta, să rămână pe veci fără turiști.

– Și cum ai de gând să deturnezii turiștii?, întrebă Emcaterina, cu malițiozitate și cu o sprânceană mult ridicată deasupra celeilalte, lucru pe care Bandito nu știu să-l interpreteze subtil.

– Importantă e amenințarea, Emcaterino, trebuie să fie suficient de periculoasă astfel încât să nu se ajungă la act, răspunse Bandito victorios, moment în care fata lăsă capul în jos, învinsă.

Până ca juriul să decidă asupra celui mai bun proiect, se făcu o căldură insuportabilă, așa că plecară cu toții să se răcorească în mare. Căldura nu încetă nici în zilele ce urmară, așa că amânarea deciziei se prelungi până la venirea toamnei, când tot satul deja uitase de concursul de proiecte. Și cum în anul acela fu o toamnă normală, oamenii uitară de tot de amenințarea turcilor, cu care aveau să se reîntâlnească doi ani mai târziu.

Cartea de poeme a Emcaterinei

În ultimele două luni Emcaterina nu dormise prea mult. Cu toate astea era bine dispusă, mânca zdravăn dar, din nefericire, mânca peste măsură. Ceea ce se vedea pe fața ei, și anume o lumină cum până atunci nimeni nu o mai zărise pe chipul fetei, nici măcar în ziua în care reușise să-și salveze onoarea aproape pierdută și cu greu câștigată în atâția ani de școală, și anume zece, îi dădea un aer de plutitoare, ca și cum ar fi fost pe jumătate ruptă de lume. De altfel, nici nu mai ieșea din casă, stătea încuiată într-o cameră semiîntunecată din care țâșnea când și când, repezindu-se în stradă și întrebând pe cine-i ieșea în cale:

-Spune-mi repede un cuvânt care rimează cu..., de fiecare dată fiind vorba despre alt ceva.

După trei luni fata părăsi camera semiîntunecată cu un vraf de hârtii sub braț și cu zece kg în plus, dar cu fața radiindu-i de fericire, motiv pentru care în seara aceea satul Petricica, ridicat pe o colină înaltă în fața mării, fu luminat până târziu în noapte, când fata adormi. Se opri cu vrafurile de hârtii de sub mână la cârciuma satului, „La cocoșul galic“, nu înainte de a se împiedica, sub povara greutateii, de pragul ușii, întreg maldărul de hârtii risipindu-se în dezordine pe jos. După o oră de strâns și așezat în ordine, anunță întreg satul să vină la întâlnire că are de comunicat lucruri importante pentru societate. În zece minute oamenii erau strânși laolaltă, lăsându-și baltă treburile începute de cu dimineață. Copiii, care nu aveau dreptul să participe la întrunirile satului, și bătrânii imobilizați la pat rămăseră pe străzi sau în case.

După ce își dresе glasul și așteptă să se facă liniște, Emcaterina începu:

- Cu bucurie vă anunț că de azi comunitatea noastră se poate mândri cu faptul

că a dat țării un poet. În ultimele trei luni am compus zeci de poeme minunate pe care vreau să le duc la o editură în București pentru a fi publicate. Chinurile creației îmi vor fi răsplătite de apariția cărții mele, intitulată cum altfel decât „Poeme din Petricica“. Astfel, numele satului nostru va rămâne în istorie, nu doar în cea literară, a acestui popor de traco-geto-daco-romani. În premieră, vă voi recita unul din poeme, pe celelalte urmând a le citi chiar voi atunci când cartea va apărea, sper că nu peste multă vreme.

Petricica

Marea cântând lin lângă casă
Pescărușii dansând pe înaltul văzduhului
Nisipul foșnind sub pașii mei oboșiți
Și colina înaltă străjuind orizontul
Acesta este satul meu
Mărit fiind în toate cele
De oamenii lui minunați
Petricienii.
Te iubesc, Petricica
Așa cum îmi iubesc mama.

Urmă o pauză densă, timp în care oamenii așteptară urmarea, care nu veni. Unele femei păreau deja amețite de frumusețea cuvintelor folosite, altele începură să vociferare că nu se auziseră rimele și ce poezie e aia fără rimă, bărbații nu avură nimic de spus pentru că ei oricum nu se pricepeau iar Despia ajunse, cu voce tare, la concluzia

că și ea putea să scrie versuri din acelea, că nu e mare lucru să vorbești despre cerul și marea și nisipul satului, însă Emcaterina sări imediat cu gura:

– Tu să scrii poeme după ce te-oi duce zece ani la școală, până atunci nu poți să crezi nimic pentru că nu ai cum. Și mă îndoiesc că ai priceput despre e vorba în poezie, după care, de nervi, o îmbrânci, astfel că Despia se dezechilibrează și pică de pe scaun, după care se ridică și-i trase o palmă Emcaterinei cea cu zece kg în plus și o mai trase apoi și de păr. Din greșeală, fata nimeri și în Frosina care tocmai alăpta, motiv pentru care femeia se ridică uitând de prunc și năvalnic îi izbi una drept în moalele capului, clipă în care Emcaterina se prăbuși peste Maria Perdita care în cădere se lovi tare la mâne dreaptă.

Peste cinci minute cârciuma „La cocoșul galic“ se transformă în câmp de luptă și foile cu poeziile Emcaterinei fură rapid împrăștiate peste tot, apoi călcate în picioare, în cele din urmă, rupte. Când bătaia se potoli, deja se înseseră. În asfințitul fierbinte, Emcaterina ieși din cârciumă cu cele 10 kg în plus ale sale și cu visul de a duce Petricica în istoria literaturii zdrobit, jurându-se să nu mai citească în veci consătenilor incuți nici una dintre creațiile sale.

Misterul de după perdea

– Stai locului, ce tot fugi prin toata casa?, se auzea prin geamul deschis al lui Cașcaval tocmai când bătrâna Consuela trecea pe acolo în drum spre casă, lucru care o făcu să-și țină respirația și să se oprească locului.

– Stai, nebuno, unde fugi? Ei, fir-ai tu să fii, las' că pun eu mâna pe tine și-atunci oi vedea tu cu cine ai de-a face.

După aia se auziră niște zgomote urmate de un oftat și o suduială. Bătrâna Consuela nu mișca, ba îi făcu semn cu mâna și înțeleptei Maria Luiza care și ea se apropia încetșor, tot în drum spre casă.

– Hei, dihanie, nu auzi să stai locului? Da' ce crezi, că te-oi alerga toată ziua? Stai că pun mâna acuș pe tine, se auzi vocea lui Cașcaval, din ce în mai nervoasă.

Cele două femei se priviră în tăcere cu ochii rotunjiți de nedumerire, care curând începură să sclipească a înțelegere, apoi coana Consuela îi dădu un ghiont Mariei Luiza și rămaseră în liniște lângă geamul deschis al lui Cașcaval.

– Fată, tu nu ești sănătoasă, unde dracu te crezi de fugi ca împielităta, stai naibii pe loc că nu-ți fac nici un rău.

Între timp se apropie și casta Letiția, pe care femeile o goniră că nu era de urechile ei ce se auzea de după perdeaua lui Cașcaval. Văzându-le cum stau de concentrate, Tică Ușchitul veni și el să afle motivul. Femeile îi făcură semn cu degetul să tacă și să asculte, apoi se priviră cu subînțeleș, făcându-și cu ochiul.

– Oooo, da' și când te-oi prinde, spurcata naibii, să vezi ce ți-oi trage-o după aia, tună după perdea vocea din ce în ce mai agitată a lui Cașcaval, după care iar se auzi un trosnet, ca și cum se împiedicase și căzuse.

– Ei, parascovenia ta azi și mâine, pentru asta nu te mai iert, hai, treci aici ca să

nu-ți iau gâtul.

Văzând grupul de trei, Fane Țambal veni și el repede cu toate că se cam grăbea pentru că trebuia să ajungă la maică-sa care zăcea în pat, pentru a-i duce mai repede algocalminul pe care-l împrumutase de la Brânză a lui Agamemnon pentru că femeia avea dureri puternice de sciatic, atunci când durerile de trigemen o lăsau, dar curiozitatea îl învinse și făcu o haltă sub geamul lui Cașcaval, moment în care cei trei se repeziră cu toții să-i astupe gura omului care tocmai voia să-i întrebe ce fac acolo.

– M-am convins, tu nu ești sănătoasă, fir-ai să fii de muiere proastă, stai să te prind și să vezi cum îți iau eu gâtul, ticăloasă ce ești. Auzi, te alerg de un ceas și nu-i chip să te prind, drăcovenie, că mi-ai mâncat zilele cu năravul tău.

Oamenii îl priviră zâmbind pe Fane Țambal, care dădea semne că ar fi priceput ce se întâmplă după perdeaua lui Cașcaval.

Într-o oră se adunase aproape tot satul.

– Pentru ultima oară-ți spun, oprește-te, ca nu mai pot. M-ai stors de vlagă, nemernico. Uite, uite-acuș pun mâna pe tine, ah, te-am prins, nechibzuit-o, te-am prins.

Tot satul își ținea suflarea în fața marelui deznodământ. Dintr-o dată, în casă la Cașcaval se făcu liniște, apoi se auzi ușa de la intrare trântindu-se. Cașcaval ieși în curte ud learcă de transpirație, cu găina în mâini.

-Dați-mi un cuțit, oameni buni, să iau gâtul la nemernică.

Cuprins

Toamna pierdută a Mariei Perdita	5
Iluzia pierdută a lui Băscuță	11
Casta Letiția	15
Onoarea salvată a Caterinei M.	19
Cele două Mig-uri, luna și magnetul siberian	24
Visul de preamărire a lui Costea Zbanț	28
Războiul nedus al petricienilor	32
Transatlanticul	36
Ploaia și două găini	39
Dragostea în vreme de secetă	44
Televizorul japonez	48
Înfrățirea petricienilor	53
Uhuitoarea nuntă a Despiei	58
Capsula spațială și agenții FBI	63
Nesinuciderea lui Pipirig	66
Greșeala lui Toma	70
Iarnă la Petricica	74
O problemă existențială	77

Nuntă la palat	81
Amenințarea turcă	85
Cartea de poeme a Emcaterinei	88
Misterul de după perdea	91

